

கண்ணதாசன்
பதிப்பகம்

கவிஞர்
கண்ணதாசனின்
அரித்தமுள்ள இந்துமதம் - நான்காம் பாகம்

துன்பங்களிலிருந்து
விடுதலை

கதாபதி

நாட்டையே கட்டி ஆண்டவர்கள் எல்லாங்கூட
கோர்ட்டை மிதிக்கும்படி விதி வைக்கிறதே!
உனக்கும் எனக்கும் வருவது துன்பமா என்ன?
துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை

கண்ணதாசன் பதிப்பக வெளியீடு எண்: 1

நூற்பத்து எட்டாம் பதிப்பு : மே, 2009

நூற்பத்து ஒன்பதாம் பதிப்பு : ஜனவரி, 2010

© Kannadhasan Pathippagam. All Right Reserved.

E-mail: kannadhasanpathippagam@gmail.com

Our website : www.kannadhasanpathippagam.com

பதிப்பாசிரியர் - காந்தி கண்ணதாசன்

எச்சரிக்கை

காப்பிரைட் சட்டத்தின் கீழ் பதிவு பெற்றுள்ள இந்நூலில் இருந்து எப்பகுதியையும் மூன் அனுமதியின்றிப் பிரகடனம் கூடாது. நவநினைவு சிமில், கிரிமினல் சட்டங்களின்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

Copyright Warning: No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means electronic or mechanical including photocopying or recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from Gandhi Kannadhasan B.A., B.L., Chennai.

Any violations of these conditions, legal action will be initiated in civil and criminal proceedings under the Copyright Act 1957.

Published in arrangement with Geeta Samajam, Chennai - 600 017

விலை: ரூ. 12/-

► "THUNBANGALIL IRUNDU VIDUTHALAI"

- Arthamulla Indhu Madham - Part Four in Tamil

- Written By : Poet Laureate Kannadhasan
- Forty Nineth Edition : January, 2010
- Publishing Editor : GANDHI KANNADHASAN
- Published by : KANNADHASAN PATHIPPAGAM
23, Kannadhasan Salai, T. Nagar, Chennai - 17.
Ph: 2433 2682, 24338712

ISBN : 978-81-8402-000-7

- Our Branches:
 - No. 1212, Range Gowder Street, Coimbatore - 641 001. Ph: 0422-2479774
 - No.1, Annai Complex, III Street, Vasantha Nagar, Madurai - 625 003.
Ph. 0452 - 2373793, 2373180
 - No. 37, Bharathy Street, Puducherry - 605 001. Ph: 0413-4200143
 - No. 32 & 33, Old Bus Stand, Municipal New Shopping Complex, 1st Floor, Vellore - 632 004. Ph: 0416 - 2223312
- Our Bankers : State Bank of India, T. Nagar, Chennai-17
- Printed at : Sekar Graphics, Chennai-5. Ph: 42310572

ஒன்று

— ❦ —

அவன் பணக்காரனோ, ஏழையோ, எங்கும் புகழ் பெற்றவனோ, காதவழி கூடப் பெயரில்லாதவனோ- எவனாக இருந்தாலும் அவனவன் உள்ளத்திலும் ஒரு நெருப்பு எரிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

அந்த நெருப்பின் ஜ்வாலை கூடலாம், குறையலாம்- குறைந்த பட்சம் புகை மண்டலமாவது மண்டிக் கிடக்கிறது.

ஒவ்வொரு நெஞ்சிலும் ஏதேனும் ஒரு வடு விழுந்திருக்கிறது.

ஒரு வேளையாவது மனிதன் மூச்சு, அனல் மூச்சாக இறங்குகிறது.

அவலம், ஆதங்கம், ஏக்கம், தோல்லி, குத்தல், குடைச்சல்.

ஒவ்வொரு மனிதனும், மரணத்தைப் பற்றி ஒரு முறையாவது சிந்திக்கிறான்.

'இதைவிடச் செத்துப்போவது நல்லது கடவுளே' என்று நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

'போதுமடா சாமி' என்று அலுத்துக் கொள்ளாதவர்களே இல்லை.

'என்னை நிம்மதியாக இருக்க விடுங்களேன்' என்று ஒவ்வொரு குடும்பஸ்தனும் சத்தம் போட்டிருக்கிறான்.

நிம்மதி: அது தெய்வத்தின் சந்நிதி.

துன்பம்: அது சைத்தானின் சந்நிதி.

சைத்தானின் சந்நிதியில் இருந்து நீங்கள் தெய்வத்தின் சந்நிதிக்குப் போக விரும்புகிறீர்களல்லவா?

வாருங்கள்! உலகத்தின் மூலத்தைக் காண்பதற்கு முன்னால், துயரத்தின் மூலத்தைக் காணலாம்.

துன்பம் மொத்தத்தில் இரண்டு வகையாக வருவது.

ஒன்று, மனிதன் தானாகவே கை கால்களை மாட்டி இழுத்துக் கொள்வது; மற்றொன்று, அவனுக்குச் சம்பந்தம் இல்லாமலேயே விதி விளையாடுவது.

இரண்டாவது வகையில் அவனுக்குச் சம்பந்தமில்லையாயினும், விதி அவன் மூலமாகவே செயல்படுகிறது.

விளையாட்டிலே நீ கீழே விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டால், அது விதியின் செயல்தான். ஆனால், உன்னையே விளையாடச் சொல்லி, நீயாகவே விழுந்து கால் ஒடியும்படி அது வைத்து விடுகிறது.

ஒரு பெண்ணை நீ காதலித்து, அந்தக் காதலே துயரமாகிவிடுமானால், விதி உன் கண்களிலிருந்து விளையாடி இருக்கிறதென்று பொருள்.

சரியான தொழில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, அது தவறானதாகிக் கையைச் சுட்டுக்கொள்ள நேருமானால், விதி உன் மூளையில் நின்று விளையாடி இருக்கிறதென்று பொருள்.

ஒவ்வொரு சிக்கலிலும், பின்னலிலும் விதியின் பங்கு பெரியது.

நீ சாப்பிடும் சாப்பாட்டில் பல்லி எச்சமிட்டு நீ நோய் வாய்ப்பட நேர்ந்தால், உனக்குச் சம்பந்தமில்லாமல் விதி செயல்பட்டதாகப் பொருள்.

'இது என்ன செய்துவிடப் போகிறது' என்று ஏதாவதொரு தவறான வழியில் நீ இறங்கிவிட்டால், அதில் உன் செயல் முக்கால் பங்கு, விதி கால் பங்கு.

ஆகவே, ஒவ்வொரு துன்பத்திற்கும் ஒரு பின்னணி இருக்கிறது.

அதனால்தான், புத்தி தாமதமாக உதயமாகியது.

இந்தத் துன்பங்களைக் களைவதற்கு வழி என்ன?

ஒரே வரியில் சுலபமாகச் சொல்வதென்றால், சித்தர்களும், ஞானிகளும் சொன்னது போல் பந்தம், பாசம், உடமைகள் அனைத்தையும் தூக்கியெறிந்துவிட்டு, வீடு நீமக்குண்டு திருவாலங்காடு, நிமலர் தந்த ஓடுண்டு அட்சய பாத்திரம்' என்று உடை கோவணத்தோடு ஓடி விடுவதுதான் ஒரே வழி.

ஆனால், லௌகிகத்தில் இருப்பவனுக்கு இப்படியொரு யோசனையைச் சொல்வதை விட மடத்தனம் வேறு இருக்க முடியாது.

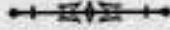
ஏற்படும் பிணைப்புகளை உறுதி செய்துகொண்டே நிம்மதியாக வாழ்வதற்கு வழி செய்வதுதான், பயனுள்ளதாக அமையும்.

மனிதன் அநுபவிக்க விரும்பும் பொருள்களில் இருந்து அவனை அப்புறப்படுத்துவதும் சுலபமான காரியமல்ல.

எல்லாரையும் அப்படி அப்புறப்படுத்தி விட்டால், உலக இயக்கங்கள் ஸ்தம்பித்துப் போகும்.

ஆகவே, வாழ்க்கை நடைமுறைகள் பற்றிய சில எச்சரிக்கைகளை- வலிமையான உள்ளத்தை அவனுக்குத் தந்து, இன்பத்தோடு கலந்து வரும் துன்பங்களைக் களைந்தெடுக்க வழி காண்பதே நல்லது.

இரண்டு

“ஆரம்பத்தில் பிறப்பும் நம்கையில் இல்லை;
அத்தடுத்து நடப்பும் நம்வசம் இல்லை.”

குழந்தை பிறந்ததிலிருந்து சுமார் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரை இது முழுக்கப் பொருந்தும்.

‘இந்தப் பருவத்தில் எப்படி வாழ்வது’ என்று அவனுக்குச் சொல்லிப் புரியாது. ஆனால், அவனை ‘எப்படி வளர்ப்பது’ என்று தாய் தந்தையர்க்குச் சொல்வது முக்கியம்.

இந்தப் பருவத்தில் ஒரு குழந்தையைக் கவனமாகப் பழக்க வேண்டிய விஷயங்கள் இரண்டு.

ஒன்று, உணவு; மற்றொன்று, கல்வி.

கத்தமாக இருக்கப் பழக்கி வைப்பது முக்கியம்.

கிராமத்தில் நான் வெளியே போய்விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினால், கால்களை அலம்பிக் கொள்ளாமல் வீட்டுக்குள் அநுமதிக்க மாட்டார்கள், என் தாயார்.

காலைக் கழுவும்போது, முழுப் பாதத்திலும் தண்ணீர் ஊற்றி ஒரு காலால் இன்னொரு காலைத் தேய்த்துக் கழுவச் சொல்வார்கள். முன் காலில் தண்ணீர் விழுந்து கணுக்காலில் விழாமல் போனால், ‘எந்த இடத்தில் தண்ணீர் படவில்லையோ அந்த இடத்தில் சனீஸ்வரன் வந்து உட்கார்ந்து கொள்வான்’ என்பார்கள். நளமகாராஜனை அப்படித்தான் சனீஸ்வரன் பற்றிக் கொண்டானாம்.

பேரின்பம் தருகின்றவன் பரமேஸ்வரன்; பெருந்துன்பம் தருகின்றவன் சனீஸ்வரன். இந்த இரண்டு பேருக்கு மட்டும் தான் ‘சஸ்வரன்’ பட்டம் உண்டு.

இந்த இரண்டாவது சஸ்வரன் எவ்வெப்பொழுது ஒரு குழந்தையைப் பற்றி கொள்கிறானாம்?

தயிரும், கீரையும் அதிகம் சாப்பிட வேண்டியவை.

ஆனால், இரவிலே இவற்றைச் சாப்பிடவே கூடாது அப்படிச் சாப்பிட்டால், ‘சனீஸ்வரன் பிடிப்பான்’ என்பார்கள்.

ஏன் சொன்னார்கள்?

தயிரும், கீரையும் முழு அளவில் ஜீரணமாகப் பதினெட்டு மணி நேரமாகும்.

பகலில் சாப்பிட்டால், காலையிலேயே தெளிவாக மலஜலம் கழியும். இரவிலே சாப்பிட்டால் மறுநாள் மத்தியானம் அகாலத்தில் வயிற்றைக் கலக்கும்.

இந்துக்களின் தெய்வ நம்பிக்கை பெரும்பாலும் ஆரோக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

ஒன்று, உடல் ஆரோக்கியம்; மற்றொன்று, ஆன்ம ஆரோக்கியம்.

பன்னிரண்டு வயது வரையில் நான் தலை முடியை கிராப்பு வெட்டிப் பழகியதில்லை. மொத்தமாக வளர விட்டு விடுவார்கள். எனக்கு என் தாயார் ஐடை போட்டுவிடுவார்கள். ‘மலைக் கோயிலுக்கு முடி, அழகர் கோயிலுக்கு முடி’ என்று ஒவ்வொரு கோயிலுக்காக முடி வளர்க்கச் சொல்வார்கள்.

ஒரு கோயிலுக்குப் போய் முடி இறக்கிக் கொண்டு வந்தவுடனேயே, அடுத்த கோயிலுக்காக ‘நேர்ந்து’ விடுவார்கள்.

காரணம், பால வயதில் சேருகிற அழுக்கு, மூளையின் ஆரோக்கியத்தைப் பாதிக்கா வண்ணம் அடிக்கடி ‘முடி இறக்குதல்’ என்ற பெயரில் மொட்டை அடித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். அதையும் தெய்வத்தின் பெயரால் கட்டுப் பாடாகச் செய்வார்கள்.

புத்த சந்நியாசிகளும் சரி, சமண சந்நியாசிகளும் சரி, இந்து சந்நியாசிகளில் ஒரு பகுதியினரும் சரி தலையை மொட்டையாக வைப்பதற்குக் காரணம் இதுதான்.

அடுத்தது, புதன் சிழமையும், சனிக்கிழமையும், மறந்து விடாமல் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவார்கள்.

செவ்வாயும், வெள்ளியும் பெண்களுக்கு.

உடம்பிலே உஷ்ணக் கோளாறு வராமல் இருக்க இதுவே ஒரே வழி.

எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்கும் நாளில் மோர் சாதமோ, தயிர் சாதமோ சாப்பிட விடமாட்டார்கள்.

குளிர்ச்சியாக எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளும்போது மேலும் குளிர்ச்சி தரக்கூடிய பொருள்களைச் சாப்பிடக் கூடாது என்பார்கள்.

தாய் தந்தையின் சுவை உணர்ச்சிதான் குழந்தையைப் பற்றிக் கொள்கிறது. அதனால்தான் குழந்தை கருவில் இருக்கும் போது தாய் பத்தியமாக இருக்கிறாள். குழந்தை பிறந்த பிறகும் பெற்றோர் உணவு முறையைக் கட்டுப்பாடாகக் கடைப்பிடித்தால், குழந்தைக்கும் அதே பழக்கம் வரும்.

அதோடு உணவு நேரத்தைப் பற்றிய உணர்ச்சியையும் குழந்தைக்கு உண்டாக்க வேண்டும்.

காலையில் ஆறு மணியடித்தால், 'ஆறு மணி, ஆறு மணி- எழுந்திரு' என்று எழுப்ப வேண்டும்.

காலைக் கடன்களை முடிக்க வைக்க வேண்டும்

எட்டு மணியடித்ததும், 'எட்டு மணி, எட்டு மணி- பலகாரம்' என்று அவசரப்படுத்த வேண்டும்.

பள்ளிக்குச் சென்று திரும்பியதும், 'ஒரு மணி, ஒருமணி' என்று சாப்பாட்டுக்கு அவசரப் படுத்த வேண்டும்.

இரவிலே 'எட்டு மணி, எட்டு மணி' என்று, துரிதப்படுத்த வேண்டும்.

பல வருஷங்கள், இந்த மணியைப் பற்றிய உணர்ச்சி ஒரு குழந்தைக்குப் படித்து விட்டால், உடம்புக்கே இது பழக்கமாகி விடும்.

அகால உணவை அந்த உடம்பு ஏற்க மறுக்கும்.

காலம், ஆரோக்கியமான உணவு, அதன் அளவு- இந்த மூன்றையும் குழந்தையின் உடற் பழக்கமாக ஆக்கிவிட வேண்டும்.

படிப்பு என்பது, இயற்கையாகவே சில குழந்தைகளுக்கு வரும்; சில குழந்தைகளுக்கு வராது. வராத குழந்தையை உதைத்துப் படிக்க வைப்பது பயன் தராது.

'படிக்காவிடில் வாழ்க்கை இருண்டு போகும்' என்று அடிக்கடி சொல்வதன் மூலம், கல்வியைப் பற்றி ஒரு உணர்ச்சியை உண்டாக்கலாம்.

ஒழுங்கான பழக்க வழக்கங்களை மட்டும் ஒரு குழந்தைக்கு உண்டாக்கிவிட்டால், பிறகு அது எந்தத் துறையில் ஈடுபடுவதையும் அனுமதித்து விடலாம். ஏதாவது ஒரு துறையில் அது முன்னேறிவிடும்.

பின்னாளில் அதற்கு வரக்கூடிய உடல் துன்பம் மனத் துன்பம் இரண்டில் இருந்தும், பெற்றோர் அந்தக் குழந்தையை ஓரளவு காப்பாற்றிவிட முடியும்.

'வறுமை நிறைந்த வீட்டில் பெரும்பாலும் அகால நேரத்தில்தானே உணவு கிடைக்கும்' என்ற கேள்வி எழும்.

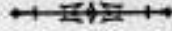
அகாலத்தில் கிடைக்கும் உணவைக் கூடச் சூடாக்கிக் காலத்தில் சாப்பிடப் பழக்க வேண்டும்.

'கல்வி கற்க முடியாதே' என்பீர்கள்.

வறுமையைவிடச் சிறந்த பள்ளிக்கூடம் வேறெதுவும் கிடையாது.

நான் சொல்வது நம்மால் ஆகக்கூடிய காரியங்களை மட்டுமே

முன்று

பன்னிரண்டு வயதுக்கு மேல் அறிவுக்கண் லேசாகத் திறக்கிறது. ஆடல், பாடல்களில் உற்சாகம் பிறக்கிறது. உயரமான இடங்களைக் கண்டால் ஏறிக் குதிக்கச் சொல்கிறது. நீருற்றுகளில் கரணமடிக்க அவாவுகிறது. புதிய புதிய ஆடைகளிலே கவனம் போகிறது. உடலின் வலிமை நிரந்தரமானது என்றே நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. சீக்கிரமே அது விலகியும் விடுகிறது.

எந்த இளைஞனும் நிதானிக்க வேண்டிய இடம் இதுதான்; ஆனால், நிதானிக்கவே முடியாத நேரமும் இதுதான்.

பக்குமற்ற ரத்த அணுக்களின் பரிணாம வளர்ச்சி, உற்சாகத்தையே மூலதனமாக்கி விடுகிறது.

உணர்ச்சியே பிரதானமாக அங்கம் வகிக்கிறது.

இது கற்பூரப் பருவம்.

ஆசைத்தீ உடனுக்குடன் பற்றி கொள்ளும் பருவம்.

நடுத்தரக் குடும்பத்து இளைஞர்கள் மிகவும் பயத்தோடும், பொறுப்போடும் கல்வி கற்றாலும், ரத்த வேகம் அவர்களையும் விடுவதில்லை.

இந்த நாளில், ஒரு இளைஞன் எந்தெந்த உணவுகளை விரும்புகிறானோ, அவற்றிலுள்ள தீமைகளை யார் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டான்.

கடலைமாவில் செய்த பலகாரங்களையும், வாய்வுப் பதார்த்தங்களையும் விரும்பிச் சாப்பிடுவான்.

அவற்றின் எதிரொலி நாற்பது வயதுக்கு மேல்தான் அவன் காதுகளுக்குக் கேட்கும்!

இருபது வயதிலிருந்து முப்பது வயது வரை, நான் சேலத்தில் இருந்தபோது ஒவ்வொரு இரவிலும் குறைந்தது அரைக்கிலோ உருளைக்கிழங்கு சாப்பிடுவேன். அதற்கேற்ற உழைப்பு இல்லாததால், இப்போது எனக்கிருக்கும் ஒரே துயரம்- வாய்வுத் துயரம்.

இளம்பருவத்தில் நடப்பதும் ஓடி ஆடுவதுமாக இருக்கிற இளைஞன், உட்கார்ந்து வேலை செய்யத் தொடங்கியதும் உடல் துன்பம் ஆரம்பமாகும்.

இளம் வயதிலிருந்து, மரண காலம் வரையிலே ஒருவன் நடந்து கொண்டே திரிந்தால், பெரும்பாலான நோய்கள் போய்விடும்.

தினசரி கால் வலிக்க மலை ஏற வேண்டும் என்றுதான், இந்துக்கள் கோயில்களை மலை மீது கட்டினார்கள்.

உடம்பு வியர்க்க மலை மீது ஏறி நூற்றியொரு பிரகாரம் சுற்றி, அதன் பிறகு குளிர்ந்திருக்கும் தண்ணீர்க் குளத்தில் விழுந்து குளித்தால் அது போன்ற சுகமும், ஆரோக்கியமும் வேறெதுவும் இல்லை.

பாகற்காற், நாவற்பழம் போன்றவற்றை அந்த வயதிலிருந்தே விரும்பி அதிகமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தால், தகப்பனுக்கு சர்க்கரை வியாதி இருந்தாலும் மகனுக்கு வராது.

இந்து சந்நியாசிகளின் உணவுமுறை எப்போதும் இப்படித்தான் இருக்கும்.

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமி அவர்களுக்கு இப்போது எழுபது வயதாகிறது. கடந்த நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக அவர் சமயப்பிரசாரம் செய்து வருகிறார். ஒரு நாள் கூட அவர் உடல் நலிவு என்று ஒய்வெடுத்துக் கொண்டதில்லை.

இந்த ஆரோக்கியத்திற்குத் தெய்வ பக்தியும், உணவு முறையுமே காரணமாகும்.

ஆன்மாவிற்குச் சக்தி தரத் தெய்வ பக்தியும், உடலுக்கு வலுவு தர உணவும், ஒழுங்கும்.

அகால உணவை இளைஞன் அறவே ஒழிக்க வேண்டும்.

சந்தியா காலம், உச்சி வேளை, அர்த்த சாமம் என்ற கோயில் பூஜைக்குக்கூட குறிப்பிட்ட நேரங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன.

உப்பு, உறைப்பு, புளிப்பு, இனிப்பு இவை நான்கும் குறைவாகவும், கசப்பும், துவர்ப்பும் அதிகமாகவும் சேர்த்துக் கொண்டே வந்தால், பிற்காலத்தில் உடம்பிலிருந்து அடிக்கடி ரத்தம் எடுக்க வேண்டி வராது.

காப்பி, தேநீர் அருந்துகின்ற இளைஞர்கள் காபியை உடனே நிறுத்தி விட்டுத் தேநீரை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அருந்தலாம். அதில் ஐந்து வகை வைட்டமின் சத்துக்கள் இருப்பதாக ரஷ்ய விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

உலக விஞ்ஞானிகளில், ரஷ்ய விஞ்ஞானிகள் மட்டும்தான் ஒரு தரம் செய்த முடிவை மறுதரம் மாற்றுவதில்லை.

இந்த வம்பு எதற்கென்றுதான் நம்முடைய மூதாதையர்கள் வேறு வகையான சாறுகளை அருந்தினார்கள்.

ஆவாரம்பூவைக் காயப்போட்டு இடித்துக் காப்பித்துள் போல் வடிகட்டிப் பாலோடு சேர்த்துச் சாப்பிடுகிறார்கள்.

நாரத்தை அல்லது எலுமிச்சை இலையைக் கிள்ளிப் போட்டுத் தண்ணீரில் வேக வைத்தால், தேயிலையின் நிறத்திலேயே அதைவிடச் சுவையான பானம் ஒன்று உருவாகிறது.

இது எனது சிறைச்சாலை அனுபவம்.

மாத்திரைச் சீசாவையே பார்த்தறியாத அந்நாளைய இந்துக்கள், இன்றிருப்பது போன்ற பரவலான மாரபடைப்புக்கு ஆளானதில்லை.

உடல் உழைப்பு, விழுந்து குளிப்பது, உணவு முறை இந்த மூன்று டாக்டர்கள் அந்நாளைய இந்துக்களைக் காப்பாற்றி வந்தார்கள்.

உணவும் நோயும் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள, திருமூலர் 'திருமந்திரம்' படியங்கள்.

எந்த உணவுக்கு என்ன குணம் என்பதை அறிந்து கொள்ளப் 'பதார்த்தகுண சிந்தாமணி' படியங்கள்.

வாழ்க்கையின் பிற்காலத் துன்பங்களிலெல்லாம் மிகப் பெரிய துன்பம், ஆரோக்கியத்தை இழந்துவிடுவதே ஆகும்.

ஆஸ்பத்திரியில் ஆறு மாதம் படுக்க வேண்டிய நிலைமை வரும்போது தான் வாயைக் கட்டாததன் தன்மை புரியும்.

கொழுப்புச் சத்துள்ள உணவுகளை -நெய், முட்டை, ஆட்டிறைச்சி போன்றவற்றை இளம் பருவத்திலேயே அறவே ஒதுக்கி விட்டால் மரண பரியந்தம் ஆரோக்கியம் இருக்கும்.

துன்பங்களிலெல்லாம் பெரும் துன்பமான நோய் பிடிக்காது.

இளைஞன் முதலில் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது, உடலைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது பற்றியே.

மனத் துன்பத்தை நீயே விலக்கிக் கொள்ள முடியும். உடற் துன்பம் வந்தால் ஊரூராக டாக்டரைத் தேடச் சொல்லும்.

இந்துக் குடும்பங்களில் அந்நாளில் என்னென்ன உணவு சாப்பிட்டார்கள். என்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்து எழுதி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நவீன உணவு முறையிலே, கொழுப்பிலே வடிக்கப்பட்ட நெய் சேர்க்கிறார்கள். அதைவிடத் தீங்கு வேறெதுவும் இல்லை.

அடுப்பிலே விறகைப் போட்டு எரித்துச் சமைப்பதிலேயே ஒருவகை ஆரோக்கியம் இருக்கிறது. அதே ஆரோக்கியம் எண்ணெய் அடுப்பிலோ, வாபு அடுப்பிலோ கிடைப்பதில்லை.

விறகிலும் வேம்பு, புளி, கருவேல விறகுகளே ஆரோக்கியமானவை.

அடுத்தது, காம்பு உணர்ச்சி வசப்பட்ட இளைஞன் செயற்கை முறையைப் பின்பற்றிச் சீரழிவதை, காந்தி அடிகளே ஒரு முறை 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளார். 'மாணவர்க்கு' என்று எழுதியுள்ள தொகுப்பில் இதனை விரிவாகக் காணலாம்.

வடமொழியில் இதனை 'முஷ்டி மைதுனம்' என்பார்கள்.

இந்தத் தவறின் மூலம், நெஞ்சு கூடு கட்டும்; கண் குழி விழும்; முகம் களை இழக்கும்; புத்தி மழுங்கிப்போகும்.

இது இளைஞர்களிடம் அதிகமாகப் பரவிய நேரத்தில் இதற்கு மாற்றாக 'அக்கோவிரான்' என்றொரு மருந்தே வந்தது.

'தன்னைத்தானே மகிழ்வித்தல் தாளாத பாவம்; ஆணோடு ஆண் கலப்பது அதைவிடப் பாவம்' என்பது கிராமத்துப் பழமொழி.

பிரம்மசாரி இளைஞன் குடும்ப வாழ்க்கைக்குத் திரும்பும் போது, இந்தத் தவறு பயங்கரமாக எதிரொலிக்கும்; செயலற்ற நிலை பிறக்கும்; குடும்ப வாழ்வில் அருவருப்புத் தோன்றும்; குழந்தையும் ஆரோக்கியமாக இருக்காது.

உயர்நிலைப் பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்கள் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டிய கட்டம் இது.

இன்று வாய்ப்புகள், வசதிகள் அதிகமாகி விட்டதால், இந்தச் சீர்கேடு மிகவும் குறைவு.

பிற்கால உடல் துன்பங்களில் இருந்து விடுபடப் பன்னிரண்டு வயது முதல் இருபத்தி நான்கு வயது வரையுள்ள பிரம்மசாரி

இளைஞர்கள், உடலைப் பேணுவது பற்றியே நான் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

இந்தக் காலத்தில் அவர்களுக்கு வரக்கூடிய மனக்கவலை எல்லாம், 'அப்பா பணம் அனுப்பவில்லையே, கடன் அதிகமாகிவிட்டதே' என்பது மட்டும்தான்.

இது விரையில் தீரக்கூடிய ஒன்றே.

அதற்காக ஹாஸ்டலில் திருடுகிற பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவே கூடாது.

'தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்' என்பார்கள்.

'ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது' என்பார்கள்.

'பின்னால் நீ பழுக்கப் போவது பலாப் பழமாகவா? இல்லை காஞ்சிரம் பழமாகவா?' என்று நிர்ணயிக்கப் போவது இந்தப் பருவம்தான்.

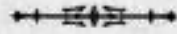
பால பருவத்தில் ராமன் ஏந்திப் பழகிய கோதண்டம் தான் பின் பருவத்தில் இலங்கையில் கை கொடுத்தது.

'துன்பம், துன்பம்' என்று ஏங்கும் முதியவர்களிடம் நெருங்குவதற்கு முன்னால், இன்னும் பெரிய சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்ளாத இளைஞனை எச்சரிப்பதே, இந்த அத்தியாயத்தின் நோக்கம்.

இந்த வயதில் நன்மை தீமைகளையும், கற்கும் கல்விகளையும் ஒழுங்காகக் கற்றுத் தேறவில்லை என்றால், 'துள்ளித் திரியும் வயதில் என் துடுக்கடக்கி, பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்திலனே' என் தந்தையாகிய பாதகனே' என்று பாடிய பட்டினத்தார் போல் பதற வேண்டியிருக்கும்.

அறிவால் உணர்ந்து விடு; இல்லையேல் அருபவம் காட்டி விடும்.

நான்கு

எனக்கு வரும் கடிதங்களில் காதல் தோல்வி பற்றிய கடிதங்கள் அதிகம்.

காதலைப் பற்றிக் காந்தியடிகளும் கூடச் சொல்லி இருக்கிறார்.

'அது தேவையானது; தவிர்க்க முடியாதது; ஆனால் அது வேறொரு பிறப்புக்கான காரியம்தான்' என்று கூறி இருக்கிறார்.

அந்நாளிலெல்லாம் பெண் பருவம் அடைவதே, பதினெட்டு வயதுக்கு மேல்தான்.

ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் காதல் என்பது உள்ளுக்குள்ளேயே தோன்றி, உள்ளுக்குள்ளேயே அடங்கிவிடும் ஒன்றாக இருந்தது.

நாகரிக உலகில் அது கடிதங்களாக விளையாடுகிறது.

பருவத்தின் உணர்ச்சி, 'இவள் இல்லாவிட்டால் உலகமே இல்லை' என்று முடிவுகட்டிவிடுகிறது. அதற்காகவே மருகுகிறது; உருகுகிறது. அது நிறைவேறாமல் போனால் துன்பம் பெருகுகிறது.

உஷாவைச் சிறை எடுத்த அநிருத்தன் போலவும், சுபத் திரையை மணந்த அர்ஜுனன் போலவும், எந்தத் தடைகளையும் வென்று ஒரு பெண்ணை மணம் முடித்துக்கொள்ள முடியுமானால், நீ துணிந்து அவனைக் காதலிக்கலாம். இல்லையெல்,

'இவளைத்தான் மணக்கப் போகிறோம்' என்று தெரிந்து சீதையைக் காதலித்த ராமனைப் போல், உன் காதலும் இருக்க வேண்டும்.

எனக்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு தோல்வி உண்டு.

தங்கம் ஏற்றி வந்த நான்கு கப்பல் கவிழ்ந்து போனால் கூட அவ்வளவு துயரம் இருக்காது.

முதல் காதலின் தோல்வியில் அவ்வளவு துயரம். ஆனால் அந்தக் காதலே ஒரு மடத்தனம் என்பது இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது.

முதலில்- என்னைவிட அந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு வயது அதிகம். இரண்டாவது, எனக்கு முன்னால் திருமணம் செய்ய வேண்டிய ஒரு சகோதரரும், ஒரு சகோதரியும் இருந்தார்கள். எங்களிடம் வசதி இல்லை.

இந்தக் காதல் எப்படிக்கைகூடும்?

அவளும் என்னை விரும்பினாள். நானும் அவளை விரும்பினேன் என்பதைத் தவிர, மணம் முடிக்கும் வாய்ப்பே இல்லாத ஒரு காதல் என்ன ஆகும்?

குளிக்கிறேன் என்று கல்லிலே விழுந்து விட்டுத் தண்ணீர் இல்லையே என்றால், கல்லிலே தண்ணீர் எங்கிருக்கும்?

குளிப்பதற்காக விழுவதென்றால், குளத்தில் விழ வேண்டும்.

காதலிக்கிறேன் என்றால், கல்யாணத்திற்கு வாய்ப்பு உண்டா என்று பார்த்துத்தான் காதலிக்க வேண்டும்.

குருடன், கையிலுள்ள கோலைத் தரையிலே தட்டிப் பார்க்கிறான்; அது தரையில் படாமல் போனால், பள்ளம் என்று தெரிந்து கொள்கிறான். பிறகு தரையிருக்கும் பக்கம் தட்டிப் பார்த்துத் திரும்பி நடக்கிறான்.

'காதலுக்கு கண் இல்லை' என்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்தக் குருடனுக்கு இருக்கும் விவஸ்தை கூடவா இல்லாமல் போயிற்று?

சூர்ப்பனகை ராமனை விரும்பியதற்குப் பெயரும் காதல்தான்; இராவணன் சீதையை விரும்பியதற்குப் பெயரும் காதல்தான்; கோவலன் மாதவியை நாடியதற்குப் பெயரும் காதல்தான்; சீதா-ராம, ராதா-கிருஷ்ண காதலர்களும் காதலர்கள்தான்.

இவற்றில் உன் காதல் எந்த ரகம்?

எந்த ரகமும் இல்லை. கண் போன போக்கிலே மனம் போய்விட்டது. அவ்வளவுதான்!

ஜெயித்து வந்த குதிரை என் குதிரை என்று நினைப்பது போல், கல்யாணம் செய்து காதலிப்பதைப் போன்ற வம்பில்லாத வேலை வேறெதுவும் இல்லை.

இல்லையென்றால், இது நிறைவேறும் என்று நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, காதலைத் தொடங்கினால் தோல்வி இல்லை.

இன்னொன்றும் துணிந்து சொல்வேன்.

ஐம்பத்தாறு தேசத்து ராஜாக்களும் தமயந்தியை விரும்பினார்கள். அவள் கையிலே ஐம்பத்தாறு மாலைகள் இல்லை. நானை எதிர்பார்த்தான்; வந்தான்; மாலையிட்டான்.

பிருதிவிராஜன்-சமயுக்தை கதையும் இதுதான்.

அம்பிகாபதியும், அமராவதியும் கொலைக் களத்திற்கே தயாரானார்கள்.

ரோமியோவும், ஜூலியட்டும் மரணத்திற்கே துணிந்தார்கள்.

இந்தத் துணிச்சல் எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாய்; நீ யாரைக் காதலிக்கிறாயோ அவன் உன் வீடு தேடி வந்து விட வேண்டும்; இல்லையா?

நீயாக நினைப்பது, நீயாக ஏங்குவது, பிறகு நீயாக அழுவது! என்ன கூத்து இது?

ஆகவே, திட்டம் தெரிந்து காதலி; தோல்வி இல்லை.

அப்படியும் தோல்வி வந்தால், கல்யாணம் செய்து காதலி; தோல்வி வராது.

வெறும் கற்பனா வாசகங்களையும், காலியங்களையும் படித்துவிட்டு உம்பை அலட்டிக் கொள்வதில் என்ன லாபம்?

ஒரு ஆணுக்கு ஒரு நல்ல பெண்துணை வேண்டும். அதை நீயாகப் பார்ப்பதை விடத் தாய்-தந்தையர் பார்த்தாலென்ன?

ராமன்-சீதை திருமணத்தை வசிஷ்டரும், ஜனகரும் தான் பேசி முடித்தார்களே தவிர, அவர்களே பேசி முடிக்கவில்லை.

ஆகவே, காதல் தோல்வி என்பது மறக்கக்கூடிய துன்பம்தான் என்பது என்னுடைய கருத்து, சொல்லப்போனால் அதைத் துன்பக் கணக்கிலேயே நான் சேர்த்ததில்லை.

வேறு பெண்ணே இல்லாத உலகத்தில்தானே, நீ ஒருத்திக் காக எங்க வேண்டும்?

மதுரையில் இருந்து திருப்பதிக்குப் போக முடியவில்லை யென்றால், அழகர் கோயிலுக்குப் போ. அதை விடுத்துத் திருப்பதியை நினைத்து அழுதால் திருமால் என்ன இறங்கி வரப் போகிறாரா?

காதல் புனிதமானது! வீணாக அதை நீ களங்கப்படுத்தாதே; பேசாமல் கல்யாணம் செய்து கொள்.

ஐந்து

“ஒட்டகம் முட்செடியைத் தின்பதற்கு விரும்புகிறது. ஆனால் முட்களைத் தின்னும்போது அதன் வாயிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டு வருகிறது. இருப்பினும் அது முட்களையே தின்னச் செல்கிறது; அதை விடுவதில்லை. சம்சாரிகள் எத்தனையோ துன்பங்களுக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் உள்ளாகிறார்கள். இருப்பினும் சில நாட்களிலேயே அவற்றை மறந்து முன் போலவே ஆகிவிடுகிறார்கள்.

மனைவி இறந்து விடுகிறாள் அல்லது துரோகம் செய்து விடுகிறாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். கணவன் அதோடு சந்தியாசி ஆகிவிடுகிறானா? இல்லை; அவன் வேறு கல்யாணம் செய்து கொள்கிறான்.

குழந்தை இறந்துவிட்டால் பெற்றோர் அழுகிறார்கள்; அந்தக் கவலையும் சில நாட்களே. பிறகு தாய் தன் அலங்காரங்களைத் தொடங்குகிறாள். ஆசையை வளர்க்கிறாள். அடுத்த குழந்தைக்குத் தாயாகி விடுகிறாள்.

பெற்ற பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் செய்வதற்காகச் சொத்துகளையே சிலர் இழந்து விடுகிறார்கள். அதில் நன்றாக அவதிப்பட்டும் கூட, அடுத்தொரு பெண்ணைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

கோர்ட்டில் வழக்காடி சிலர் எல்லாச் சொத்துக்களையும் இழந்து விடுகிறார்கள். ஆனால், மிச்சமிருக்கும் சொத்தை விற்காவது இன்னொரு வழக்குப் போடுகிறார்கள்.

பாம்பு, பெருச்சாளியை விழுங்க முயல்கிறது. விழுங்கவும் முடியவில்லை; துப்பவும் விரும்பவில்லை.

“மனித வாழ்க்கை இதுதான்.”

-பகவான் ராமகிருஷ்ணர் ‘ஆப்பசைத்த குரங்கின் நிலையிலுள்ள கிரகஸ்தர்களை’ இப்படி விமர்சிக்கிறார்.

இதோ, திருமணம் நடக்கப் போகிறது.

நீ குடும்பத்திற்குள் நுழையப் போகிறாய்.

திருமணத்தை நினைக்கும்போது குதூகலமாகத்தான் இருக்கிறது.

பஜ்ஜி சாப்பிடும்போது கடலைமாவின் கவைதான் தெரியுமே தவிர எதிரொலி தெரியாது; வயிற்றை வலிக்கும்போது தான் அது புரியும்.

திருமணம் நடக்கும்போது, அந்த உற்சாகத்தில் எதிர் காலத்தைப் பற்றிய சிந்தனை வராது.

ஆனால், எதிர்காலம் திருமண காலத்தைப் போல இருக்காது என்பது உண்மை.

பொறுப்பற்ற நிலையிலே திருமணம்; பொறுப்பைச் சுமந்த நிலையில் குடும்ப வாழ்க்கை.

பெண்ணின் அழகு; வரதட்சணை வரவு; நண்பர்கள் கூட்டம்; வாழ்த்துத் தந்திகள்- இதிலே கவலைப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

இரண்டு குழந்தை பிறந்து திக்குமுக்காடும்போது, சந்தோஷப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

இன்பமும் துன்பமும்- நேரத்தையும் சூழ்நிலையையும் பொறுத்தவை.

நேரம் இறைவனின் நிர்ணயம்.

'சஞ்சல மிக்க மனதைப் பயிற்சியால் தெளிய வைக்க முடியும்' என்று பகவான் கீதையிலே சொன்னது போல் குடும்பத்தில் நுழைந்தவுடனேயே சில பயிற்சிகளை மேற்கொண்டால், எதிர் காலத்தில் நாமாக வரவழைத்துக் கொள்ளும் சில துன்பங்களைத் தடுத்துவிட முடியும்.

திருமணம் முடிந்து விட்டது.

முதல் இரவு.

ஒரு நல்ல குடும்பப் பெண்ணுக்கு அதுதான் முதலிரவாக இருக்க முடியும்.

உனக்கும் அதுதான் முதல் இரவா?

'இல்லை' என்றால் உனக்குச் சொல்லவேண்டியது எதுவும் இல்லை; அநுபவம் இருக்கும்.

உனக்கும் அது தான் முதல் இரவு என்றால், அந்த இரவில் நீ ஒரு இளைஞனின் துடிப்போடு நடந்து கொள்ளக் கூடாது. ஒரு ஞானியின் பக்குவத்தோடு நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

அவளுக்குச் சொல்லக் கூடியது: முதல் நாளில் கணவனுடைய மனோபாவங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமே தவிரத் தன் மனோபாவங்களை வெளிப்படுத்தக் கூடாது. இருவருக்கும் பொதுவாகச் சொல்கிறேன்:

பக்திமிக்க பூஜையறை காதலர்கள் பள்ளியறை சக்தியொடு நாயகனார் தவம்புரியும் மேருமலை அக்கரையும் இக்கரையும் அதன் நடுவே காவிரியும் பக்குவமாய் ஒடுதல்போல் பயிலுகின்ற கல்வியறை முற்றுமது காமசுகம் முளைக்கின்ற பூமியல்ல; மற்றுமொரு ஜீவனுக்கு வரவுசொல்ல வந்தஇடம்! தம்பதிகள் உறவினிலே தாய்வயிற்றில் பிள்ளைவரும் தாய்தகப்பன் குணம்போல சேய்க்குணமும் தவழ்ந்துவரும் ஆதலின் ஒன்றையொன்று அநுசரித்துப் போவதுதான் காதலிலும் இன்பம்வரும்; கண்மணிக்கும் நல்லகுணம்!

காதலில் மனைவியவள் கருவடைந்த பின்னாலே ஐந்துமா தம்வரைக்கும் அழுவதென்ப தாகாது அன்னை அழுதாலோ அலறியவள் துடித்தாலோ அங்கம் பழுதுபட்டு அழுகிழந்த பிள்ளைவரும் கண்ணிரண்டும் கெட்டுவரும் கைகால் விளங்காது வாய்மொழியும் தேறாது வாரிசுக்கும் உதவாது எப்போதும் சிரித்தபடி இருக்கின்ற பெண்மயில்தான் தப்பாமல் நல்லதொரு தங்கமகன் ஈன்றெடுப்பாள்! கணவன் அழகாகக் கண்மணியை எதிர்பார்த்தால் மனைவி மனம்நோகும் வார்த்தைசொல்லக் கூடாது. அன்பு மொழிபேசி அரவணைத்து எந்நாளும் தன்னையே மனைவியவள் சார்ந்திருக்கச் செய்து விட்டால் பொன்னை வடித்ததுபோல் புத்திரர்கள் பிறப்பார்கள்!

கணந்தோறும் கணந்தோறும் கணவனையே நினைத்திருந்தால் அவள்பெறும்ஓர் பிள்ளைஎன்றும் அப்பாவைப் போலிருக்கும். ஆளான பின்னாலே ஆண்டாண்டு பொறுத்தவள்தான் நாளாகி வயதாகி நல்லமணம் முடித்தவள்தான் ஆசை நிறைந்தாலும் அடக்கம் மிகுந்தவள்தான் ஆனாலும் அந்த அழகுமயில் வாழ்க்கையிலே சூலான பின்னால்தான் சுகம்காணும் மயக்கம்வரும்! தேடும் மனையாளைத் திருப்தியுடன் வைத்திருந்தால் கூடுகின்ற சந்ததியும் குணத்தோடு வந்துதிக்கும்! மணவாழ்வு வாழுகையில் மறுவார்த்தை ஆகாது! 'தாய்கொடுத்த சர்வரிசை சகிக்கவில்லை' என்பதுவும் ஜாடையாய்ப் பேசுவதும் தரம்குறைத்துக் காட்டுவதும் 'அப்பன் கொடுத்ததொரு ஆழாக்கு' என்பதுவும் வடுவாக நின்றுவிடும் வாழ்நாளில் ஆறாது! கொண்டவன்மேல் ஓர்பொழுது கோபம் வருமென்றால் சண்டாளி சூர்ப்பனகை தாடகைநீ என்றெல்லாம் அண்டாவில் அள்ளிவந்து அளந்துவைக்கக் கூடாது. 'நாளைக்குப் பார்ப்போம், நடப்பதெல்லாம் நடக்கட்டும்' என்றே படுத்துவிட்டால் எழுந்திருக்கும் வேளையிலே பெண்டாட்டி அன்புவரும் பெரிய நினைவுவரும்!

கடுகு அரிசியினைக் கற்தரையில் கொட்டிவிட்டால்
உடனே பொறுக்கி அதை ஓர்புறத்தில் சேர்த்திடலாம்
வார்த்தையினைக் கொட்டிவிட்டால் மறுபடியும் திரும்பாது!
ஆழாக்கு அரிசியிட்டு அதில்வாழ்வு வாழ்ந்தாலும்
தாளாத காதலுடன் தாய்போல ஊட்டிவிட்டால்
தேவர் அமுதமெல்லாம் 'சீ' என்றே ஆகிவிடும்!
வாழ்வதற்கும் தாழ்வதற்கும் மனசுதான் காரணமாம்
இன்பமென எண்ணிவிட்டால் எப்போதும் இன்பமயம்!
துன்பமெனத் தோன்றினாலோ தொலையாத துன்பமயம்!

ராமனது துன்பம் இனி நமக்குவரப் போவதில்லை
சீதைபட்ட வேதனையைச் சிந்தித்தால் துன்பமில்லை!
ஆதாரம் ஒன்றையொன்று அண்டிநிற்க வேண்டுமென்றே
ஓர்தாரம் கொள்கின்றோம் உடனிருந்து வாழுகின்றோம்.
சேதாரம் என்றாலும் சேர்ந்துவிட்ட பின்னாலே
காதோரம் அன்புசொல்லிக் கலந்திருந்தால் துன்பமில்லை!
குற்றமெல்லாம் பார்த்துக் குறைபேசத் தொடங்கி விட்டால்
குற்றமென ஏதுமில்லை சொந்தமென நாதியில்லை!
பற்றுவைத்தால் வைத்திடும் பம்பரம்போல் ஆடிவிடும்
தள்ளிவைத்தால் தங்கமதும் தவிடாக மாறிவிடும்!
'கையில் அரைக் காகமில்லை கடன் கொடுப்பார் யாருமில்லை'
என்றிருக்கும் வேளையிலே இருப்பதையே பெரிதாக்கி
கொத்தாகக் கீரைதனைக் குழம்புவைத்துப் போட்டாலும்
சத்தமின்றிச் சாப்பிடுங்கள் தருவான் இறைவன்!
சண்டையிட்டு ஆவதென்ன சஞ்சலம்தான் மிஞ்சிவிடும்
அண்டை அயல்சிரிக்கும் அத்தனையும் கேலிசெய்யும்!
பகலில் அக்கம்பக்கம் பார்த்தபின்னால் பேசுங்கள்;
அந்திபட்டால் எப்போதும் அதுகூடக் கூடாது!
வீட்டுக் கதைகளுக்கு விபரங்கள் வேண்டுமென்றால்
கூட்டாகக் கட்டிலிலே குலவுங்கள் பேசுங்கள்!
பால்கணக்கோ மோர்க்கணக்கோ பட்டெடுத்த கடைக்கணக்கோ
பேசும் கணக்கெல்லாம் பிறர்முன்னால் பேசாதீர்!
தப்புக் கணக்கென்று சந்தேகம் கிளப்பாதீர்!
பெண்டாட்டி தப்பென்று பிறர்முன்னால் சொல்லிவிட்டால்

கொண்டாட்டம் ஊருக்கு கொட்டுவார் கையிரண்டை!
பால்போன்ற வேட்டியிலே பட்டகறை அத்தனையும்
பார்ப்பவர் கண்களுக்கு படம்போல தோன்றிவிடும்!
நாட்டுமக்கள் வாழ்க்கையெல்லாம் நாலும் கலந்துதான்
வீட்டுக்கு வீடு ஒரு விரிவான கதையிருக்கும்
உன்கதையைக் கேட்டதனால் ஊரார் அழுவதில்லை!
சிலரோ சிரிப்பார்கள்; திண்டாடு என்பார்கள்!
நாட்டிலா வாழுகிறோம்; நாலும் திரிந்திருக்கும்
காட்டில் உலாவுகிறோம்; கவனம் மிகத்தேவை!
எடுத்தஅடி ஒவ்வொன்றும் எச்சரிக்கையாய் விழுந்தால்
அடுத்தஅடி தப்பாது ஆண்டவனார் துணையிருப்பார்!
இந்துமதப் பெண்களது எத்தனையோ துன்பங்கள்
மௌனம் எனும் தீயினிலே மாயமாய்ப் போனதுண்டு
'வாய்க்கட்டு வேண்டும்' என்று வகையாய் உரைப்பார்கள்!
அதற்குப் பொருளிரண்டு: 'ஆகாத வார்த்தைகளை
ஊரெங்கும் வீசாமல் உள்ளேவை' என்பதொன்று;
'வாய்ச்சுவையை நாடி வயிற்றைக் கெடுக்காமல்
வாய்க்கட்டுப் போடு' என்னும் வகையான புத்தியொன்று!
'பெருக்கத்து வேண்டும் பணி' வென்றும், எந்நாளும்
'சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்' வென்றும் சொன்னார்கள்!
வற்றாத செல்வங்கள் வளமாகச் சேருகையில்
அடக்கம் பணிவிருந்தால் அனைவருமே மதிப்பார்கள்!
இவ்வளவு பணமிருந்தும் எவ்வளவு பணிவென்று
ஊரார் புகழ்வார்கள் உன்னடியில் பணிவார்கள்!
'கையில் பணமில்லை கடனாளி யாகிவிட்டான்'
என்றெல்லாம் ஊரார் ஏளனமாய்ப் பேசுகையில்
கைநியை மோதிரங்கள் கடிகாரம் சங்கிலிகள்
பட்டாடை கட்டி பவனிவர வேண்டும்நீ!
அப்போது ஊரார் அதைஎன்ன சொல்வார்கள்?
'எவனோ புளுகுகிறான்; இவனா கடனாளி?
பெண்டாட்டி பேரில் பெரியபணம் வைத்துள்ளான்'
என்பார்கள்; நீயே இன்னுமொரு தொழில் செய்தால்
அவரே பணம்தந்து ஆதரிக்க வருவார்கள்!
நான்குபுறம் கத்தி நடுவிலொரு முள்வேலி

முள்வேலி மீதே மோகனமாய் நாட்டியங்கள்.
 இதுதானே வாழ்க்கை! எதற்குக் கல்ங்குகிறாய்?
 காலத்தைப் பார்த்துக் கணக்காய்த் தொழில் செய்தால்
 ஞாலமே உன்கையில்; நவீன்றாரே வள்ளுவனார்!
 நீரில் அழுக்கிருந்தால் நீருந்த மாட்டோமா?
 காய்ச்சிக் குடிக்கின்றோம்; கவலைக்கு வேலையென்ன?
 'இடுக்கண் வருங்கால் நகு' என்றால் எந்நாளும்
 அடுத்து வருவ ததுபோல் இருப்பதில்லை.
 சகடத்தில் ஏறிவிட்டால் தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும்வரும்
 இருட்டு வெளிச்சமென இரண்டுவைத்தான் பேரிறைவன்.
 இன்ப துன்பங்களுக்கு இதுதான் நியதி என்றான்!
 கோடை வெயிலடித்துக் கொளுத்துகின்ற வேளையிலே
 அம்மா மழைஎன் றலறுகிறோம், மழைவந்து
 வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வீதியையே மூழ்கடித்தால்
 வெய்யிலையே தேடி விரிகதிரை வணங்குகிறோம்!
 கூடும் குறையும் குறைந்ததெல்லாம் கூடிவிடும்;
 வாடும் வரளும் வரண்டதெல்லாம் வளமாகும்
 எப்போது எதுநடக்கும் இறைவனுக்குத் தான்தெரியும்.
 நடைபோடும் யந்திரங்கள் இவ்வுலகில் எதுமில்லை
 போடும் நடையைப் பொடிநடையாய்ப் போடுங்கள்
 நடைபோடும் வேலைதான் நாம்செய்யக் கூடுவது!
 பார்த்து நடந்து பக்குவமாய்த் தொடருங்கள்
 அப்போதும் முதுகினிலே அடிவிழுந்தால் 'எல்லாமே
 தப்பாத ஈசன் சாட்டை' யென எண்ணுங்கள்!
 கண்ணிரால் எந்நாளும் கவலை மறைவதில்லை,
 விண்ணாளும் வேந்தன் வீடுசெல்லும் காலம்வரை
 எண்ணுவன எண்ணுங்கள்; இயங்குங்கள் துன்பமில்லை.

ஆறு

இந்தியா ஒரு பயங்கரமான பாதாளத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

"படிப்பதற்குக் கல்லூரி இல்லை. படித்து வந்தாலும் வேலை இல்லை!" என்ற நிலைமை பெருகிக் கொண்டே போகிறது.

இனி எவ்வளவு பெரிய மேதைகள், ஞானிகள் ஆட்சி பீடம் ஏறினாலும், அந்தத் திண்டாட்டத்தை முழுக்க ஒழித்து விடுவதென்பது கடினமே.

ஆகவே, பட்டம் பெற்ற அத்தாட்சியை கையிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கும் இளைஞன், வெறும் படிக்கட்டுக்களில் தினம் தினம் ஏறி இறங்கிப் பயனில்லை.

'குமாஸ்தா வேலையாவது கிடைத்தால் போதும்' என்று கருதும் சபாவமும் மாற வேண்டும்.

நமது நாட்டில் பெரிய மனிதர்களில் பெரும்பாலோர் மனிதாபிமானம் இல்லாதவர்கள்.

அவர்களிடம் போய்ச் சிபாரிசுகளுக்குக் கைக்கட்டி நிற்பது அடிமைத் தனமானது; அவமானகரமானது; ஆனாலும் பரவாயில்லை என்றாலோ பயனும் அற்றது.

அதைவிடச் சற்றுத் தனியாக உட்கார்ந்து, சுயபுத்தியோடு சிந்தியுங்கள்; வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தில் இருந்து விடுபட ஒரு நல்ல வழி உங்களுக்குத் தெரியும்.

இங்கே என் கதையைக் கொஞ்சம் சொல்வதும் பொருந்தும்.

நான் பன்னிரண்டு வயதிலேயே எட்டாம் வகுப்புப் படித்து முடித்தேன். அதற்கு மேல் படிப்பை எட்டிப் பார்க்க வசதியில்லை. 'பிள்ளை ஊர் சுற்றுகிறானே, உருப்படாமல் போய்விடுவானே' என்று பெற்றோர் கவலைப்பட்டார்கள். என் தந்தை, ஏ.எம்.எம்.கடையில் பர்மாவில் தலைமை நிர்வாகியாக இருந்தார். அதனால் என்னைச் சென்னைக்கு அழைத்து வந்து அவர்களுக்குரிய திருவொற்றியூர் 'அஜாக்ஸ்' தொழிற்சாலையில் டெஸ்பாட்சிங் குமாஸ்தாவாகச் சேர்த்து விட்டார்.

வாரம் ஐந்து ரூபாய்ச் சம்பளம் எனக்குக் கட்டுப்படியாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அது வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக இல்லை என்று நான் கருதினேன்.

கடிதங்களைப் பதிவு செய்யும் ரிஜிஸ்தருக்குள்ளேயே ஒரு நாற்பது பக்க நோட்டை வைத்துத் தினமும் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது அங்கே அக்கொண்டண்டாக இருந்த பத்மநாபன் என்பவர், 'கவிதை ஆத்மாவுக்குத்தான் திருப்தி; சோறு போடாது' என்பார்.

பிறகு கதை எழுதிப் பார்த்தேன்.

பிறகு அந்த வேலையை விட்டு, அலைந்து திரிந்து ஒரு பத்திரிகையில் இடம் பிடித்துக் கொண்டே முன்னேறினேன்.

படிப்புக் குறைவாக உள்ள ஒருவன், ஏதாவது ஒரு வழியில் சுயமுயற்சியில் முன்னுக்கு வந்துவிட முடியும் என்றால் படித்தவர்களால் ஏன் முடியாது?

தலையில் இருக்கும் கையை எடுங்கள்.

உங்கள் அறிவு ஆராய்ச்சியில் இறங்கட்டும்.

ஏதோ ஒரு தொழில் உங்கள் கண்களுக்குத் தெரியும்.

சென்னை ஸ்டூடியோக்களிலே ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர் அடிக்கடி காணப்படுவார். கையில் ஒரு பெரிய பையிருக்கும்.

அதில் அப்பளம், வடாகம், ஊறுகாய், கருவேப்பிலைப் பொடி அனைத்தும் இருக்கும். அவை கடையில் வாங்கியவையல்ல; அவரும் அவர் மனைவியும் மக்களும் தயார் செய்தவை; எந்தப் புகழ் பெற்ற கம்பெனியில் வாங்கினாலும் அவ்வளவு கவையாக இராது. ஸ்டூடியோவில் இசைக் குழுவினர், டைரக்டர்கள் ஆகியோரோடு, நானும் அதைத்தான் வாங்குவேன். எப்படியும் அறுபதில் இருந்து எழுபது ரூபாய்க்கு விற்று விடுவார். குறைந்தது இருபது ரூபாய் லாபம் கிடைக்கும்.

இவர் குடியிருக்கும் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ளவர்கள், தாங்கள் தேவைக்கெல்லாம் அவரிடம் தான் வாங்குவார்கள்.

மாதம் குறைந்தது எழுநூற்றைம்பது ரூபாய் கிடைக்கும்.

மனைவி, மக்களோடு வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து அப்பளம் போடுவது, ஊறுகாய் போடுவது; காலையில் குழந்தைகள் பள்ளிக்குப் போகும்; மனைவி சமையல் செய்யத் தொடங்குவாள்; அவர் விற்பனைக்குப் புறப்படுவார்.

கைகட்டி நிற்காத அற்புதமான வாழ்க்கை.

இப்போது மிகப் புகழ் பெற்றிருக்கும் 777-ஆம் நெம்பர் திடீர்ச் சாம்பார், திடீர்த் தக்காளி சூப் உங்கள் நினைவுக்கு வரும்.

முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த ஸ்ரீராமபவன், தம்பு செட்டி தெருவில் ஒரு சிறு கட்டடத்தில் இருந்தது. குறிப்பிட்ட சிலரே உட்கார்ந்து சாப்பிடக்கூடிய அந்த இடத்தில், வெறும் இட்லி சட்னியில் தொடங்கிய அந்த வியாபாரம், இப்போது ஆல் போல் தழைத்து அருகு போல் வேரோடி விட்டது.

தொழிலில் எந்தத் தொழில் கேவலம்?

'உட்லாண்ட்ஸ் ஹோட்டல்' கிருஷ்ணா ராவ் அவர்கள் தன்னுடைய வரலாற்றை என்னிடம் சொன்னார்கள்.

முதலில் வீட்டில் பலனாரம் செய்து, அதைத் தட்டிலே தூக்கி விற்பனை செய்தாராம்.

அதிலே சிறுகச் சிறுக மிச்சமான பணத்தைச் சேர்த்துப் பழைய உட்காண்டைக் குத்தைக்கு எடுத்தாராம். அந்தக் குத்தைக் காலத்தில் மிச்சமான பணத்தைக் கொண்டு புது உட்காண்டை விலைக்கு வாங்கினாராம்.

(எலியட்ஸ் ரோட்டில் அந்தப் புது உட்காண்டை இருக்கும் கட்டம்தான் என்னை வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொண்ட ஏளம்.எம். முருகப்பச் செட்டியாரின் கட்டம்.)

இப்படி ஹோட்டல் தொழிலில் முன்னேறியவர்கள் பலர்.

சமையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒருவர், ஒரு அசைவ ஹோட்டல் நடத்தத் தொடங்கி, ஐந்து டாக்ஸிகளும் ஒரு பங்களாவும் வாங்கியிருக்கிறார்.

சென்னை நகரில் சில கூர்க்காக்கள் உண்டு. இவர்களை யாரும் வேலைக்கு நியமித்ததில்லை. தாங்களாகவே இரவில் சில குறிப்பிட்ட தெருக்களில் தரையைத் தட்டிக்கொண்டு 'ரோந்து' வருவார்கள். தெருவாசிகளுக்கு தைரியம் கொடுப்பது போல் அடிக்கடி விசில் அடிப்பார்கள்; ஆபத்தில் ஓடி வருவார்கள். மாதம் பிறந்தால் ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரரும் இரண்டு ரூபாயிலிருந்து ஐந்து ரூபாய் வரை கொடுப்பார்கள். எப்படியும் ஒரு கூர்க்காவுக்கு முன்னூறு ரூபாய்க்கு மேல் சேர்ந்து விடும்.

பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன், ஒரு கையிழந்த முடவர் ஒருவர் என்னிடம் வேலை கேட்டார்.

நான் அவருக்கு ஒரு டிரங்க் பெட்டி வாங்கிக் கொடுத்து சுமார் இருநூறு ரூபாய் பெறுமானமுள்ள குடும்ப வாழ்க்கை பற்றிய புத்தகங்களை ஒரு பதிப்பகத்திலிருந்து வாங்கிக் கொடுத்தேன். குழந்தை வளர்ப்பு, சமையல் கலை போன்ற புத்தகங்கள் அவை.

வீட்டுக்கு வீடு போய், அந்தப் புத்தகங்களை விற்பார். முதல் நாளே நூறு ரூபாய்க்கு விற்பனை. அதற்குக் கமிஷன் இருபத்தைந்து ரூபாய், பிறகு அதையே அவர் தொடர்ந்தார்.

மாதம் அந்தத் தனி நபருக்கு ஐந்துநூறு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் வருமானம் வந்தது.

பிறகு வசதியான சாப்பாடு, தங்குவதற்கு ஒரு அறை; ஓரளவுக்குப் பணம் சேர்ந்ததும் கிராமத்தைப் பார்க்கப் போய்விட்டார்.

பெரும் பணத்தைச் செலவழித்து, பி.ஏ., ஏம்.ஏ., என்று பட்டம் வாங்கி, குமாஸ்தா வேலைக்குக் குட்டிக்கரணம் போடுகின்ற மடத்தனத்தை விட, இத்தகைய கய தொழில்கள் எவ்வளவு கௌரவமானவை.

சாப்பாட்டு விடுதி வைப்பது கௌரவக் குறைவா?

புத்தகத்தைத் தூக்கி விற்பது மரியாதைக் குறைவா?

'வேலை கிடைக்கவில்லை, ஒரே துன்பம்' என்று மூக்கைச் சிந்துவதை விட, இப்படி ஒரு முயற்சி செய்தால் என்ன?

சென்னையில் இருந்து திருச்சி போகும் வழியில் தோழுப்பேடு என்றொரு கிராமம். அங்கு ஒரு 'ரயில்வே கேட்' உண்டு. கேட் அடைத்திருக்கும் போது கார் நிற்க வேண்டி வரும். கிராமத்துப் பெண்கள் மோர் விற்பார்கள். ஒரு டம்ளர், பத்துக்காக.

நான் இரண்டு டம்ளர் குடித்துவிட்டு, இரண்டு ரூபாய் கொடுப்பேன்; என் மனைவி கோபித்துக் கொள்வாள்.

"வேலை இல்லை என்று பல்லவி பாடாமல், பிச்சை எடுக்காமல் இப்படித் தொழிலைச் செய்கிறாளே ஒருத்தி. அதைக் கௌரவிக்க வேண்டுமல்லவா?" என்பேன்.

வாழ நினைத்தால் வாழலாம். வழியா இல்லை பூமியில்?

வேலை கிடைக்காதது ஒரு துன்பமல்ல; வேலை உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது.

முயற்சி செய்யுங்கள்.

நீங்கள் கண்டடைவீர்கள்.

மேஜையில் உட்கார்ந்து அழுக்குப் படாமல் எழுதிக் கொண்டிருப்பதுதான் கௌரவம் என்று கருதினால், கடன்காரனாகிக் கைகட்டி நிற்கும் போது, அந்தக் கௌரவம் முழுவதும் போய்விடும்.

சந்தோஷமாக ஒரு குடும்பம் முழுவதும் பார்க்கக் கூடிய தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, வீட்டுக்குள்ளேயே பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோடு பேசிக்கொண்டு, லாபகரமானதாகவும் தொழில் நடத்த முடியும்.

சிவகாசி நகரில் ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒரு நாளைக்கு மூன்று ரூபாய் சம்பாதிக்கிறது. ஒவ்வொரு தாயும் ஐந்து ரூபாய் சம்பாதிக்கிறாள். தகப்பன் பத்து ரூபாய் வரை சம்பாதிக்கிறான்.

அந்த ஊரில் நீங்கள் சினிமா பார்க்கப் போனால், முண்டாசு கட்டி முதல் வகுப்பில் உட்கார்ந்திருக்கும் தொழிலாளியையும், அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் முதலாளியையும் சந்திக்க முடியும்!

நம் வாழ்க்கையை நாமே நடத்திச் செல்லக் கடவுள் நாலாயிரம் வழிகளைத் திறந்து விட்டிருக்கிறார்.

இந்து தர்மப்படி, ஆயிரம் பேர்கள் வேலை பார்க்கும் ஒரு ஆபீஸில் குமாஸ்தவாக இருந்து கூட்டத்தோடு கோவிந்தா போடுவதை விட, ஒரு சிறு தொழிலைச் சுய தர்மமாக ஏற்றுக் கொண்டு நடக்கிறவன் பொருளாதாரத்தில் மட்டுமல்ல; பக்தியோகத்திலும் வெற்றி பெற்று விடுகிறான்.

புராணத்தில் ஒரு கதையுண்டு.

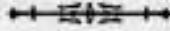
கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு முறை துலாபாரம் நடத்தினார்களாம். கிருஷ்ணன் தராசின் ஒரு தட்டில் ஏறி நின்றாராம். சத்தியபாமா மறுதட்டில் நகைகளை அனைத்தையும் டன் கணக்கில் அள்ளிக் கொட்டினாராம். எடை பூர்த்தியாகவில்லை. ருக்மிணி பக்தியோடு கிருஷ்ணனின் கால்களைத் தொட்டு வணங்கி, ஒரு துளசி இலையைக் கிள்ளி அந்தத் தட்டிலே வைத்தாளாம். உடனே கிருஷ்ணனுடைய தட்டு உயர்ந்து அந்தத் தட்டு தாழ்ந்து நின்றதாம்.

பக்தி சிரத்தையோடு செய்யப்படும் சுயகர்மமே சுயதர்மத்தின் முதற்படி.

சுயகர்மம் அளவுடையதாயினும், அதுவே அளவில்லாதது.

ராமனுக்கு நாடு இல்லாமல் போனபோது கூட, குகனிடம் படகு இருந்ததை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

ஏழு

‘கடனும் வாங்காதே, கடனும் கேட்காதே’ என்றொரு பழமொழி உண்டு. ஆனால் இன்றைய பொருளாதாரத்தில் இது காரிய சாத்தியமானதல்ல.

ஆளுக்கு ஆள் கடன் வாங்குவதைவிட அதிகமாக, ஒரு நாட்டிடம் இன்னொரு நாடு கடன் வாங்கும் காலம் இது.

கடனும் அதற்கான வட்டியும், தார்மிகமாக தத்துவரீதியாக சட்டபூர்வமாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிட்ட காலம் இது.

வட்டிக்கு வெள்ளைக்காரன் ‘இன்ட்ரெஸ்ட்’ என்ற பெயர் வைத்தான். அந்த வார்த்தைக்கு ‘அக்கறை’ என்றொரு பொருளுண்டு.

வட்டி என்று ஒன்று கிடைப்பதினால்தான் கொடுப்பவன் அக்கறையோடு கொடுக்கிறான். திருப்பிச் செலுத்துகிறவனும் பயந்து கொண்டு அக்கறையோடு செலுத்துகிறான்.

கடனே வாங்காமல் தொழில் செய்வது கடினம். பெரும் பணம் முதலீடு செய்கிறவனும், அதைவிடப் பெரும்பணம் கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது.

தொழிலின் அளவைப் பொறுத்துக் கடனின் அளவும் குறைகிறது; உயர்கிறது.

தகப்பன் சொத்து வசதியாகவும், பிள்ளை சிக்கனமாகவும் இருந்தால், அடுத்த தலைமுறை கடன் வாங்க வேண்டி இராது. ஆனால் அடுத்த தலைமுறையின் தலையெழுத்து கடனாகவே ஆகிவிடும். ‘உட்கார்ந்து செலவழித்தால் உழக்குக் கூட மிஞ்சாது’ என்பார்கள்.

ஆகவே, வசதியுள்ளவனும் தொழில் செய்து தீரவேண்டியிருக்கிறது. வட்டி அவன் தலையிலும் ஏறி உட்காருகிறது.

அப்படிக் கடன் வாங்கும்போது தேவை என்பதற்காக மட்டும் கடன் வாங்கக்கூடாது. ‘திருப்பிக் கொடுக்க முடியுமா?’ என்று யோசிக்க வேண்டும்.

தமிழிலே பணத்தை ‘நாணயம்’ என்பார்கள்.

அந்த ‘வார்த்தை, கடன் வாங்கியவன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையைக் குறிக்கும்.

கையிலே பத்தாயிரம் ரூபாய் இருந்தால், எட்டாயிரம் ரூபாய்க்கு வீடு வாங்கி, மீதிப் பணத்தில் பத்திரம் பதிந்து குடிபுகுத்து விட வேண்டும்.

அதையும் குழந்தை பேரில் ‘மைனர்’ சொத்தாக வைத்து விட்டால், அவசர காலத்தில் அடகு வைக்காமல் கஷ்ட காலத்தில் குடியிருக்கப் பயன்படும்.

கையில் இருப்பது பத்தாயிரம்; கடன் வாங்குவது நாற்பதாயிரம்; இப்படி ஐம்பதாயிரத்திற்கு வீடு வாங்கி, மாதம் அறுநூறு ரூபாய் வட்டி கட்டுவதைவிட, ஐநூறு ரூபாய் வாடகை வீட்டில் ஆனந்தமாகக் குடி இருக்கலாம்.

கட்டியவனுக்கும் ஒரு வீடு; கட்டாதவனுக்குப் பல வீடு.

வாங்கிய வீட்டை விற்க நேர்ந்தால் உயிர் போகும்; வாடகை வீட்டை மாற்ற நேர்ந்தால் கவலை ஏது?

என் அநுபவங்களிலேயே உச்சக்கட்ட அநுபவம், இந்தக் கடன்தான்.

பத்தாயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கி, அதற்கு வட்டியாக முப்பதாயிரம் கட்டியிருக்கிறேன்.

‘என் பொருட்டுக் கையெழுத்துப் போடும் உரிமையை ஒருவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, அவன் வாங்கிய கடனுக் கெல்லாம் நான் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறேன்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கடனை அடைப்பது என்று முடிவு கட்டி, அடைக்கத் தொடங்கி இரட்டிப்புப் பணம் கொடுத்திருக்கிறேன்.

காஞ்சிப் பெரியவர்கள் ஒன்று சொன்னார்கள்;

"கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்போது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொடுத்தால், அது ஆயுட்காலத்திற்கு வரும். முடிந்தவரை மொத்தமாகக் கொடுத்துப் பத்திரத்தைத் திருப்பி வாங்கிவிடு!" என்றார்கள்.

அதே நேரத்தில் நான் ஒருமுறை கூறியிருக்கிறேன். "யாரோடும் கூட்டுச் சேர்ந்து தொழில் நடத்தாதே; அப்படி நடத்தினால் கையெழுத்துப் போடும் உரிமையை அவனுக்குத் தராதே" என்று.

வாங்கிய கடனுக்கு அழலாம்; வாங்காத கடனுக்குமா அழ வேண்டும்?

என் தாயார் அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். "கடனில்லாக் கஞ்சி கால் வயிறு போதும்!" என்று.

துயரங்களிலெல்லாம் மிகப்பெரிய துயரம், கடன்படுவது. அதிலே பணம் மட்டுமா போகிறது? மானமும் போகிறது; உயிரும் போகிறது.

அதனால்தான் மரண வேதனையால் துடித்த இராவணன் நெஞ்சத்தை "கடன் கொண்டார் நெஞ்சம்" என்றான் ஒரு கவிஞன்.

விடங்கொண்ட மீனைப் போலும்
வெந்தழல் மெழுகு போலும்
படங்கொண்ட பாந்தன் வாயிற்
பற்றிய தேரை போலும்
திடங்கொண்ட ராம பாணம்
செருக்களத் துற்ற போது
கடன்கொண்டார் நெஞ்சம் போல
கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்!

கூடுமானவரை கடன் என்னும் சிக்கல் இல்லாமலேயே வாழ்வை நடத்தப் பார்ப்பது மரியாதை.

வாங்கித்தான் தீரவேண்டும் என்றால், பத்துப் பேர் வலியவந்து, 'நான் தருகிறேன்' என்று சொல்லும்படி நாணயத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு ரூபாயை நாலு ரூபாயாக்கும் தொழில் திறமை உனக்கு இருந்தால், கடன் வாங்கு.

அந்த ஒரு ரூபாய் இருந்தைந்து காசாக ஆகிவிடும் என்றால், அந்த இருபத்தைந்து காசை மூட்டை தூக்கியவாவது சம்பாதி.

எங்கள் செட்டிமார்கள் வட்டித் தொழிலை, 'தாயைக் கொல்லாத' தொழில் என்பார்கள்.

அதாவது அடகு பிடிக்கும் தொழிலில் மூலதனத்தை யாரும் இழப்பதில்லை. மூலதனம் தாய்; வட்டி குழந்தை. குழந்தைகள் குறைந்தாலும் தாய் சாவதில்லை.

அது தாயைக் கொல்வதில்லையே தவிர, கடன் பட்டவனைக் கொன்று விடுகிறது.

ஏழாவது தேதி சம்பளம் வந்ததும் மீட்டுக் கொள்ள முடியும் என்றால், முதல் மாதம், இருபதாம் தேதி அடகு வைப்பதில் தவறில்லை.

வட்டி கட்ட முடியாத நிலை வந்தால், நகையை விற்றுவிடுவது லாபகரமானது. இல்லையேல் ஆயிரம் ரூபாய் நகை ஐந்துறு ரூபாய்க்கு ஏலம் போய்விடும்.

கடன் பட்டவன் குடும்பம் என்னாகும் என்பதற்கு இந்துப் புராணங்களிலே காந்தியைக் கவர்ந்த கதை ஒன்று உண்டல்லவா, அதுதான் அரிச்சந்திரன் கதை.

பணத்தின் வலிய சக்தி அங்கு சுடுகாடு வரை வருகிறதல்லவா?

சந்திரமதியின் தாலி மட்டும் மற்றவர்களின் கண்ணுக்குத் தெரிந்திருக்குமானால், அதையும் 'ஐப்தி' செய்திருப்பார்கள் அல்லவா?

அடகு வைத்துச் சூதாடி, கடன்பட்டுக் காடு சென்ற பாண்டவர் கதை, காலகாலங்களாக வரும் கதையல்லவா?

ஒருவன் அடகு வைக்கத் தொடங்கி விட்டால், அது எது வரை போகும்?

மனைவியையே ஈடுகட்டும் வரை போகும் என்பதற்கு, 'பாரத'த்தை விடவா வேறு உதாரணம் வேண்டும்?

'கடன்' என்ற வார்த்தைக்கு 'கடமை' என்றொரு பொருள் உண்டு.

கடமையை ஒழுங்காகச் செய்து வரவுக்குள் வாழத் தொடங்கினால், ஓரளவுக்குக் கடன் கமையில் இருந்து தப்பலாம்.

“ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்
மானமிழந்து மதிக்கெட்டுப் போன திசை
எல்லோர்க்கும் கள்ளனாய் எழுபிறப்பும் தீயனாய்
நல்லோர்க்கும் பொல்லனாம் நாடு!”

ஜமீன்தாரி முறை பரவலாக இருந்த காலத்தில் விவசாயிகள், தாங்கள் பட்ட கடனுக்குத் தங்கள் குழந்தைகளை கால காலங்களுக்கு அடிமையாக்க வேண்டி வந்தல்லவா?

கொத்தடிமை முறை அதில் ஏற்பட்டதுதானே?

அண்மையில் கள்ளக்குறிச்சி தாலுக்காவில் ஒரு குறிப்பிட்ட மலை ஜாதியினர் முழுவதும், இன்றுவரை கொத்தடிமைகளாக இருந்தது கண்டு பிடிக்கப்பட்டதல்லவா?

ஆகவே கடன் வாங்கும் போது அலட்சியப் புத்தியோடு வாங்காதே!

அது கழுத்தில் வந்து அமரப்போகும் சனீஸ்வரன் என்ற பயத்தோடு வாங்கு.

சினிமாத் தொழிலில் பெரும்பாலோர்- படத் தயாரிப்பாளர்கள்- தங்கள் லாபம் முழுவதையும் வட்டியாகக் கொடுக்கிறார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில், தங்கள் வீட்டையும் எழுதிக் கொடுத்துத்தான் படத்தை வெளியிடுகிறார்கள்.

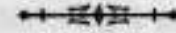
திடீரெனப் பணக்காரன் ஆக வேண்டும் என்று நீ விரும்பினால், நீ செய்யும் தொழிலில் கடன்காரனாகவும் வசதியுண்டு.

நாளைய பொழுது கேள்விக் குறியாகாமல் இருக்கக் கடன் வாங்காதே!

இன்றையப் பொழுது கேள்விக் குறியாகாமல் இருக்கக் கறுகறுப்பாகத் தொழில் செய்.

என்ன தொழில் செய்வது என்கிறாயா? முந்தைய அத்தியாயத்தைப் படித்துப் பார்.

எட்டு

மனிதனுக்கு ரத்தக் கொதிப்பு ஏன் வருகிறது?

‘மென்டல் டென்ஷன்’ என்கிறார்கள் டாக்டர்கள்.

இதயத்துடிப்பு அதிகமாவதற்கும் அதுவே காரணம்.

உணர்ச்சி அதிகரிக்க அதிகரிக்க மனம் உடலைத் தாக்குகிறது. உடலின் மென்மையான ரத்தம் கொதிக்கத் தொடங்குகிறது. அந்தக் கொதிப்பு அதிகமாகி அதிகமாகி இருதயத்தைத் தாக்குகிறது.

கொழுப்புச் சத்துக்களாலும் ரத்தக் கொதிப்பு அதிகமாகும் என்றாலும், அது இல்லாதவனுக்கும் ரத்தக்கொதிப்பு வருவதற்கு ‘டென்ஷன்’ தான் காரணம்.

குடும்பம், தொழில், கடன் இந்த மூன்றிலேயும் டென்ஷனை வளர்க்கும் குழந்தை உண்டு என்றாலும், பயங்கரமான டென்ஷன் மனதுக்கு ஏற்படுவதே பகை உணர்ச்சியால்தான்.

குடும்பக் கோபம் தணியும்; தொழிலின் கவலை தணியும்; கடன் கவலை தணியும்; ஆனால் பகை உணர்ச்சி மட்டும் சிக்கிரம் தணியாது.

ஒரு தடவை யார் மீதாவது பகை ஏற்பட்டு விட்டால், அது திடீர் திடீர் என்று தோன்றும்.

கோடைகாலத்து மேகம் போல கடும்; விலகும்; சமயங்களில் மழைகாலத்து மேகம் போல ஏழு நாட்களுக்கு மூடிக் கிடக்கும்.

எவனையாவது உதைக்க வேண்டும் போல் தோன்றும்; அதற்கான சக்தி இருக்காது. ஆனால் ஆத்திரம் மட்டும் தணியாது.

முடி வைத்த கண்ணாடிச் சீசாவுக்குள் அடைப்பட்ட ஆவி கொதிக்கத் தொடங்கினால், சீசா வெடித்துப் போகும்.

உள்ளுக்குள்ளேயே வெந்து கொண்டிருக்கும் பகை உணர்ச்சி எதிரியைத் தாக்காது; உன் உடலைத்தான் தாக்கும்.

பிறருக்குப் பகைவன் என்று தன்னை வரித்துக்கொண்டு விட்டவன், தானே தனக்கு எதிரியாகிறான்.

இராமன், இராவணனைப் பகையாக நினைக்கவில்லை; அதனால் அவனுக்கு இராவணனை எண்ணித் துடிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை; சீதையை எண்ணி உருகுகிற நிலைதான் ஏற்பட்டது.

இராவணனோ சூர்ப்பனகையின் போதனையால், 'ராமன் பகைவனே' என்று முடிவு கட்டிவிட்டான். அந்தப் பகை, அவனது மரண பரியந்தம் இருந்தது.

சீதையை அடைய முயன்றான்; தோற்றான்; ஆத்திரம் வளர்ந்தது.

தம்பி விபீஷணன் அவனை விட்டுப் பிரிந்தான்; இன்னும் அது வளர்ந்தது.

அநுமன் வரவால் அது அதிகரித்தது.

அமார்க்களத்து நிகழ்ச்சிகளால் அது நெருப்பாய்க் கொதித்தது.

அப்போது 'அலோபதி' மருத்துவம் இல்லை. இருந்திருந்தால், இராவணனின் ரத்தக் கொதிப்பையும் கம்பன் விவரித்திருப்பான்.

'பகைவனுக்கு அருள்வாய்' என்று சொன்ன ஞானிகளெல்லாம் கருணையால் சொல்லவில்லை; ரத்தக்கொதிப்பு வராமல் இருக்க மருந்து சொன்னார்கள்.

பகைவனே இல்லாமல் இருப்பது எப்படி?

சில விஷயங்களை ஜீரணிக்க வேண்டும்; சில விஷயங்களை அலட்சியப்படுத்த வேண்டும்.

பெற்ற பிள்ளை ஒரு தவறு செய்துவிட்டால், அதை ஜீரணித்துப் பிள்ளையைத் திருத்து.

அடுத்தவன் உன்னைப் பற்றி அவதூறு பேசினால் அதை அலட்சியப்படுத்து.

கத்திரிக்காயை ஜீரணி; அதன் காம்பை அலட்சியப்படுத்து.

மாறாகக் காம்பை ஜீரணிக்க முயன்றால் ஜீரணமாகாது; காயை அலட்சியப்படுத்தினால் பசி அடங்காது.

'போனால் போகட்டும் போடா' என்பது ஒரு பொதுத் தத்துவம்.

கலைவாணர் என்.எஸ்.கே. அவர்களுடன் அவரது வீட்டில் ஒரு நாள் நான் அமர்ந்திருந்தேன். அப்போது அந்த வீட்டுக்கு ஒரு கடன்காரர் ஜப்தி கொண்டு வந்தார்.

"என்ன?" என்று கேட்டார் கலைவாணர். "அட்டாச் மெண்ட்" என்றான் அமீனா.

"ஆகா! ஆகா! உனக்கும் நமக்கும் நல்ல அட்டாச்மெண்ட்" என்று சிரித்தார். அவர் பதறவில்லை; பயப்படவில்லை; மிகச் சாதாரணமாகவே அதை எடுத்துக் கொண்டார்.

அமீனா கண்ணீர் வடித்தானே தவிர, கலைவாணர் கண்ணீர் வடிக்கவில்லை.

லண்டன் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான ஒரு பெண்மணி, ஒருமுறை பிரதம மந்திரி சர்ச்சிலைப் பார்த்து ஆத்திரத்தோடு கத்தினாள்:

"நான் மட்டும் உமது மனைவியாக இருந்தால், என்கையாலேயே உமக்கு விஷம் கொடுப்பேன்!" என்று.

ஆத்திரமில்லாமல் சர்ச்சில் பதில் சொன்னார்:

"அம்மணி! உங்களைப் போன்ற மனைவி எனக்குக் கிடைத்தால் விஷத்தைச் சந்தோஷமாகக் குடிப்பேன்!" என்று.

உன்னோடு வாழ்வதை விட 'விஷமே மேல்' என்பது அதன் பொருள்.

ஆத்திரமான கேள்விகளை அமைதியாகச் சமாளித்தால் பகைவனே நண்பனாகி விடுவான்.

சமயங்களில் நாமே தவறு செய்து விடுகிறோம்; அதுவே எதிரொலிக்கும் போது ஆத்திரப்படுகிறோம்; இது மனித சுபாவம்.

ஆனால், தர்மன் ஆத்திரப்படவில்லையே!

பாஞ்சாலி துகிலுரியப்பட்ட போது, தர்மன் சபையிலேதான் இருந்தான். அவன் கோழையல்ல; ஆயினும் அமைதியாக இருந்தான். காரணம், நாம் செய்த தவறுக்குப் பிறரை நோவானேன் என்பதே.

வட்டமேஜை மாநாட்டுக்கு முழந்துண்டு கட்டி காந்தி போனபோது, வெள்ளைக்காரப் பிரபுக்கள் கேலியாகக் காந்தியைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். காந்தி அமைதியாகப் புன்கைத்தார்.

இறுதியில் வென்றது அமைதிப் புன்னகையே தவிர, கேலிச் சிரிப்பல்ல.

வெல்லக் கூடிய பகையின் மீது நீ சபதமெடுத்தால் உன் உடல்நிலை ஆரோக்கியமாக இருக்கும்.

காரணம் தன்னம்பிக்கையின் உச்சம்.

'துச்சாதனனின் தொடையைப் பிளந்து ரத்தம் குடிப்பேன்' என்று பீமன் சபதம் செய்த போது, அவனது ரத்தக் கொதிப்பு அதிகமாகவில்லை.

காரணம், தன்னால் அது முடியும் என்ற நம்பிக்கை, 'அல்டோமெட்' மாத்திரை போல கூடவே நின்றது.

'செல்லா இடத்து சினம் தீது.'

(இதை நான் 'அர்த்தமுள்ள இந்து மதம்' மூன்றாம் பாகத்தில் 'கோபம் பாவம் சண்டாளம்' என்ற தலைப்பில் விவரித்துள்ளேன்.)

பகவான், கீதையிலே மூன்று குணங்களை விவரிக்கிறார் அல்லவா? சத்துவ குணம், ரஜோ குணம், தமோ குணம் என்று. அதிலே சத்துவ குணம் எதையும் புன்னகையோடு அலட்சியப்படுத்தும்.

ரஜோ குணம் பழிதீர்க்க நினைக்கும்.

தமோ குணம் அதை நினைத்து நினைத்து அழும்.

பின் இரண்டு குணங்களில் உன் உடல்நிலை பாதிக்கப்படும்.

முதல் குணத்தில் எதிரியே பாதிக்கப்படுவான்.

சாத்விக குணம் உள்ளவனையே, 'சாது' என்கிறார்கள்.

'சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது' என்பார்கள்.

அடிக்கடி கோபப்படுகிறவனை ஊர் மதிக்காது.

சாதுவுக்குக் கோபம் வந்தால், 'இவனுக்கா கோபம்' என்பார்கள்.

புலன்களை அடக்கி, ஒருமுகப் படுத்தி, எதிரியையும் பரிதாபமாகப் பார்த்து அநுதாபப்படத் தொடங்கினால், பகை உணர்ச்சி அழியும்; பகைவன் பணிவான்; உள்ளம் ஒரு முகப்படும்; உடல்நிலை ஒரே சீராக இருக்கும்.

பகையிலே தாறுமாறாக வந்து விழும் வார்த்தைகள், பிறகு நட்பு வரும்போது குறுக்குச் சுவராகித் தடைகல்லாகி விடும்.

பகையில் நிதானம் வந்தால், நட்பு சந்நிதானமாகி விடும்.

அந்தச் சந்நிதானத்தில் பகைவன் பக்தனாவான்; நீ தெய்வமாவாய்.

ஒன்பது

'பன்றியோடு சேர்ந்த கன்றும் மலம் தின்னும்' -என்பார்கள்.

பழமொழி கேட்பதற்கு எப்படியோ இருக்கிறதா? நல்லது. ஆனால் உண்மைதான்.

யாரோடு, நீ பேசுகிறாயோ அவனுடைய நடத்தையைப் பொறுத்தே உன் புத்தி செயல்படுகிறது.

ஏன், வர்ணங்களிலேகூட ஒரு மனோதத்துவம் உண்டு.

கறுப்பு வர்ணத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனுக்குக் கல்மனம்; வெள்ளை நிறத்தைப் பார்த்தால் தூய்மை; பச்சை தயாள சிந்தை; மஞ்சள் மங்கலமுடையது.

வாசனையிலும் அந்தப் பேதம் உண்டு.

நறுமண மலர்களை முகரும்போது உன் மனமும், முகமும் பிரகாசிக்கின்றன.

நாற்றத்தை முகரும்போது உனக்கே அருவருப்பு.

அதுவே உனக்குப் பழக்கமாகி விட்டால், உன்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் எதிரிகளுக்கு அருவருப்பு.

சகவாச தோஷமும் இதுதான்.

நான் பன்னிரண்டு வயதில் தமிழ் வித்துவான் பரீட்சையில் புகழுக வகுப்பு எழுதினேன். அப்போது அமராவதி புதூர் குருகுலத்தில் எட்டாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அங்கேயே வித்துவான் பட்டப் படிப்புத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போது வித்துவான் பட்டப் படிப்புக்கு இவ்வளவு ஆங்கிலப் படிப்பு வேண்டும் என்ற விதிமுறை இல்லை.

முதல் வருடம் 'என்ட்ரன்ஸ்' பாஸ் செய்தேன். அப்போது எனக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்த ஆசிரியர் ராமநாதபுரம் வித்துவான் ராமசாமிப் பிள்ளை. அவரது எளிய தோற்றம் என்னைக் கவர்ந்தது.

அத்தோடு நான் கிராமத்துக்கு வந்துவிட்டேன்.

வித்துவான் படிப்பைத் தொடர வேண்டும் போல் தோன்றிற்று.

பக்கத்து ஊரான கீழச்செலல்பட்டியில் இருந்த வித்துவான் முத்துகிருஷ்ண ஐயரிடம், தினமும் நான்கு மைல்கள் நடந்து போய்த் தமிழ் இலக்கியம் கற்றுக் கொண்டேன்.

அதையும் முழுமையாகக் கற்கவில்லை.

குருகுலத்திலும், பிறகு சென்னைக்கு வந்ததும், பன்மொழிப் புலவர் அப்பாத்துரையார் அவர்களிடம் தான் பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

குருகுலத்தில் நான் படித்த போது அவர்தான் தலைமை ஆசிரியர்.

அவர்களிடம் நான் பாடம் கற்றுக் கொண்டேன்; பழகியும் வந்தேன்.

அந்தப் பழக்கத்தில் தான், எனக்குப் பணிவு ஏற்பட்டது.

புதுக்கோட்டை, ராயவரத்தில் ஒரு பத்திரிகையில் நான் ஆசிரியராக இருந்த போது, சில நண்பர்களின் தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அந்தத் தொடர்பில்தான் மதுப்பழக்கம் ஆரம்பமாயிற்று.

பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் திருமுருக கிருபானந்த வாரியாரின் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

திடீரென்று அவர் எனக்கு ஒருநாள் டெலிபோன் செய்து, ஒரு திருக்குளத் திருப்பணிக்காக என்னைப் பார்க்க வருவதாகச் சொன்னார்.

நான் உடனே, 'சுவாமி நீங்கள் வரவேண்டாம்; நானே வருகிறேன்' என்று கூறி ஒரு தண்பரிடம் ரூபாய் ஐயாயிரம் கடன் வாங்கிக் கொண்டு, நேரே சிந்தாதிரிப் பேட்டையிலுள்ள அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றேன்.

அவர் காலைத் தொட்டு வணங்கி, அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்தேன்.

பிறகு அவர் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தேன். அதிலிருந்து என் போக்கே மாறி விட்டது.

1949-இல் நாத்திக நண்பர்களின் சகவாசத்தால் நாத்திகனான வன், வாரியார் சுவாமிகளின் சகவாசத்தால் 'அர்த்தமுள்ள இந்துமதம்' எழுதத் தொடங்கினேன்.

இன்று எனக்கே நான் சிறந்தவனாகக் காட்சியளிக்கிறேன்.

பஐகோவிந்தத்தில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் மிக அழகாகச் சொன்னார்:

ஸத்ஸங்கதேவே நிஸ்ஸங்கத்வம்
நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம்
நிர்மோஹத்வே நிஸ்ஸலத்வம்
நிஸ்ஸலத்வே ஜீவன்முக்தி

-நல்ல ஞானிகளுடைய தொடர்பு ஏற்பாட்டில், சொந்தம் பந்தம் மயக்கம் விலகிவிடும்.

அது விலகினால், காக பணத்தின் ஆசை விலகிவிடும்.

அந்த ஆசை விலகிவிட்டால், மனதுக்கு நிம்மதி வந்துவிடும்.

அந்த நிம்மதி வந்துவிட்டால், அதுமா சாந்தியடையும்.

நல்ல சகவாசத்தில் எவ்வளவு பெரிய வாழ்க்கை அடங்கிக் கிடக்கிறது!

காஞ்சிப் பெரியவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், 'நாமும் அவரது மடத்தில் ஊழியம் பார்க்கக் கூடாதா?' என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

கட்டுப்பாடற்ற வாழ்க்கை நடத்தும் நண்பர்களோடு சேர்ந்து விட்டாலோ, 'இதல்லவோ வாழ்க்கை' என்று தோன்றுகிறது.

எதைச் சார்ந்து நிற்கிறோமோ, அதன் வடிவத்தை அடைந்து விடுகிறோம்.

அதனால்தான் நான் இப்போதெல்லாம் வேடிக்கை விளையாட்டுக் கூட்டத்தில் இருந்து விலகியே நிற்கிறேன்.

சார்ந்தால் மேதைகளைச் சாருகிறேன்; இல்லையேல் தனிமையை விரும்புகிறேன்.

லண்டனில் இருக்கும் வரை கீழ்த்தரமானவன் என்று பெயர் வாங்கிய கிளைவ், இந்திய மண்ணுக்கு வந்ததும் வீரனாகி விட்டான்.

கணிகையாகத் தொழில் நடத்திய ஒருத்தி, புத்தபிரானைச் சந்தித்தும் ஞான தீட்சை பெற்று விட்டாள்.

திருமாலை வணங்கிய சேர மன்னன், முடி துறந்து குலசேகர ஆழ்வாரானான்.

கண்ணனை நம்பிய குசேலன் குபேரனானான்.

துரியோதனன் சோற்றைத் தின்று விட்டதால் தான், குரகர்ணன் அநியாயத்திற்கே துணை போக வேண்டி வந்தது.

சகுனியைச் சார்ந்த கௌரவர்கள் அழிந்தார்கள்; கண்ணனைச் சார்ந்த பாண்டவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

அண்ணனைத் துறந்து ராமனைச் சார்ந்த விபீஷணன் அரகரிமை பெற்றான்.

இராவணனை அண்டி நின்றார், அவனது முடிவையே பெற்றார்கள்.

ராமனைச் சார்ந்து நின்றதால், ஒரு குரங்குக்குக் கூட நாட்டிலே கோயில் தோன்றிற்று.

'சிறிய இனங்களைக் கண்டு அஞ்சுங்கள்; சேராதீர்கள்' என்றான் வள்ளுவன்.

செம்மண்ணில் மழை விழுந்தால், தண்ணீரின் நிறம் சிவப்பு; கரிசல் காட்டில் விழுந்தால் கருப்பு.

மனிதனின் சேர்க்கையைப் பொறுத்தே மதிப்பு- இதுவும் வள்ளுவன் சொன்னதே.

'உன் மனதைப் பொறுத்து உனக்கு உணர்ச்சிகள் எழலாம்; நீ சேரும் இனத்தைப் பொறுத்தே உன் யோக்கியதை தீர்மானிக்கப்படும்' என்பது வள்ளுவன் சொல்லே.

நல்ல கூட்டத்தில் சேர்ந்தால், எல்லாப் பொருள்களும் கிடைக்கும்.

திருடர்களுடனே சேர்ந்தால், நீ சிறைச்சாலைக்குத் தப்ப முடியாது- திருடாவிட்டாலும்கூட.

நல்லோர் உறவைப் போல் துணையும் இல்லை; தீயோர் உறவைப் போல் துன்பமும் இல்லை.

நல்லது.

இவன் நல்லவன், இவன் கெட்டவன் என்று எப்படித் தெரிந்து கொள்வது?

அவனோடு ஒட்டாமலேயே பல நாட்கள் ஆராய்வது, ஆராய்ந்து தெளிந்த பின் உறவு கொள்வது.

'ஆராயாமல் ஒருவனை நல்லவன் என்று முடிவு கட்டுவதும் தப்பு, நல்லவன் என்று தெரிந்த பிற்பாடு அவன் மீது சந்தேகப் படுவதும் துன்பம்' என்றான் வள்ளுவன்.

மனைவியைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது இருக்கும் புத்தி -மற்ற சகவாசங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போதும் இருக்க வேண்டும்.

'தீயவர்' என்றால் தீயைப் போன்றவன் என்று அர்த்தம்.

அதற்கு எதிர்மறை என்ன?

'நல்லவர்' என்பார்கள்; அது தவறு.

தீயைப் போன்றவர் என்பதற்கு எதிர்மறை தண்ணீரைப் போன்றவர் என்பதாகும்.

அதை 'நீரவர்' என்றான் வள்ளுவன்.

தீ கடும்; தண்ணீர் குளிரும்.

குளிர்ச்சியான உறவுகளே, குதுகலமான உறவுகள்.

நம்பிப் பணத்தைக் கொடுத்தால் ஏமாற்றுகின்றவன், நம்பி விட்டுக்குள் விட்டால் நடத்தை தவறுகிறவன், நம்பித் தொழிற் பங்காளியாக்கினால் மோசம் செய்கிறவன், நம்பிப் பின் பற்றினால் நட்பாற்றில் விடுகிற தலைவன்- இவர்களால்தான் பெரும் நஷ்டங்களும், துன்பங்களும் வருகின்றன.

ஆகவே, இளம்பருவத்தில் இருந்தே ஆட்களை அடையாளம் கண்டு பழகத் துவங்கினால், பல வகையான துன்பங்கள் அடிப்பட்டுப் போகும்.

அது மட்டுமல்ல, நீ நஷ்டப்படும்போது மளமளவென்று உதவிகளும் கிடைக்கும்.

சாதாரணமாக வழித்துணைக்குக் கூட ஒரு அயோக்கியனை நம்பக்கூடாது; ஆனால் மரண பரியந்தம் ஒரு உத்தமனை அவன் பரம ஏழையாக இருந்தாலும் நம்பலாம்.

நான்குடச் சாப்பிடாமல், உனக்குப் பரிமாறும் ஏழைகளும் உண்டு.

உன் மேலாடையைத் திருடி வைத்துக் கொள்ளும் பணக்காரர்களும் உண்டு.

இனமும் குணமும்தான் முக்கியமே தவிரப் பணம் அல்ல இதில் முதலிடம் வகிப்பது.

முதலாளி நொடித்துப் போனபோது, அவரைத் தன் வீட்டிலேயே வைத்துச் சோறு போட்ட வேலைக்காரனைக் கண்டிருக்கிறேன்.

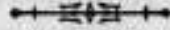
அவராலே பணக்காரரானவர்கள் எல்லாம், அவரைக் கைவிட்டதையும் பார்த்திருக்கிறேன்.

'இனம்' என்பது ஜாதியைக் குறிப்பதல்ல; குணத்தைக் குறிப்பது.

'சிறிநிளம்' என்பது குணத்தால் கீழ் மக்களைக் குறிப்பது.

அவர்களிடமிருந்து அறவே விலகி, ஒவ்வொரு துறையிலும் உத்தமர்களையே சார்ந்து நின்று பாருங்கள்; பெருமளவு துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவீர்கள்.

பத்து

பந்த பாசங்களை அறவே அறுத்து விடும்படி இன்றைய இளைஞனுக்குப் போதிப்பது, சமயக் கருத்துகளின் மீதே ஒரு வெறுப்பை உண்டாக்கி விடும்.

இந்துமதம் அப்படிப் போதிக்க விரும்புகிறதா என்றால், அதுவும் இல்லை.

லௌகிகத்தில் இருப்பவனுக்குச் சில யோனைகளைச் சொல்லித் திருத்தும் முயற்சியில், இந்து மதம் நீண்ட காலமாக வெற்றி பெற்றிருக்கிறது.

லௌகிகத்தை முழுக்க வெறுத்தவனை மட்டுமே அது துறவுக்குப் பக்குவப் படுத்துகிறது.

ஆகவே, உனக்குச் சகோதரிகள் இருக்கிறார்களா? சகோதரர்கள் இருக்கிறார்களா? தாய் தகப்பன் உயிரோடு இருக்கிறார்களா? மனைவி குழந்தை உண்டா? நல்லது.

'ரத்தம் தண்ணீரை விடக் கனமானது' என்றார்கள்.
என் கணக்கில் அது, 'மலரை' விட மென்மையானது.
'தானாடா விட்டாலும் சதை ஆடும்' என்பார்கள்.
பத்து மாதம் சுமந்த வயிறு-
பள்ளிக்கூடம் வரை சுமந்து சென்ற தோள்-
தம்பியைக் குளிக்க வைத்து சோறுட்டிய அக்காள்-
அண்ணன் அழுதால் தானும் அழக்கூடிய தங்கை-

நான்கு சுவர்களுக்குள்ளே, நீண்ட காலமாக ஒரு தர்மம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒரே வயிற்றில் பிறப்பது, 'சக உதிரம்' என்று நான் முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

ஒரே ரத்தம் உணர்ச்சிகளுக்குத்தான் ஆட்பட முடியும்.

என்னைப் பொறுத்தவரை ரத்தத்தில் இருக்கும் மின்சார வேகம், செல்வத்திலோ, செல்வாக்கிலோ இல்லை.

பணத்தைச் சேர்த்துவிட்ட மகன், தாய்-தந்தை உட்பட உறவைப் புறக்கணிக்கிறான்.

'பசிக்கிறது' என்று படியேறிப் பத்து ரூபாய் கேட்டால், "உங்களுக்குக் கொட்டியது என்னால் முடியாது," என்று ஒலமிடுகிறான்.

நெருங்கிய பந்தங்கள் படி அரிசிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, கொக்கு மனைத் தின்பது போல், தான் மட்டும் தின்று கொண்டிருக்கிறான்.

எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் பட்டினி கிடக்கிறார் என்றால், என் ரத்தமே தேவையானாலும் நான் கொடுத்து விடுவேன்.

பிறப்பில் இருந்து பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட ஜீவன்களை, வசதி வருகிறபோது கைவிடுகிறவன், 'ரௌத்ரவாதி நரக'த்துக்குப் போய்ச் சேருகிறான்.

'அந்த நரகம் மரணத்திற்குப் பின்னால் தானே' என்பாய்; இல்லை. நீ வாழும் போதே உன் தலையில் ஏறி உட்காரும்.

காரணம் தெரியாமல் வரும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் இதுவே.

'ஐயா, பசி' என்று ஒருவன் பிச்சை கேட்டால், அரை வயிற்றுச் சோறாவது போடு.

"அட மகனே! நானும் உன் அப்பாவும் படுகிற பாட்டைப் பார்த்தாயா? நீதான் தனிக் குடித்தனம் போய் விட்டாயே! நல்லா இருப்பா! நாங்களும் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்றிருக்கிறோம். இதுவரை எங்களுக்கு அரை வயிற்றுக் கஞ்சியாவது ஊற்றக் கூடதா?" என்று, தாய் கண்ணீர் வடித்தால், அந்தக் கண்ணீரில் இருந்து கிருமிகள் புறப்பட்டு நோயாக உன்னைப் பீடிக்கும்.

அம்புகள் புறப்பட்டு, உன் அங்கங்களைக் குத்தும்; கனவலைகள் புறப்பட்டு உன் நூக்கத்தைக் கெடுக்கும்; கங்ளை

வெள்ளம் போல் அது பெருகி உன்னை அடித்துக் கொண்டு போகும்.

இது ஒன்றும் பயமுறுத்தல் அல்ல.

'நான் யாருக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லையே, எனக்கு அடுக்கடுக்காகத் துன்பங்கள் வருகின்றனவே' என்று சில பேர் ஒலமிடுகிறார்கள் அல்லவா? அவர்கள் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் யாரையோ பட்டினியோடு துரத்தி இருப்பார்கள்.

மகனை அளவில்லாமல் உண்ண வைத்து அழகு பார்த்தவன் தாய். வயோதிக காலத்தில் அவன் உண்ண அழகு பார்க்க வேண்டியவன் மகன்.

அந்தக் கடமையில் அவன் தவறினால், அப்பொழுதே துன்பம் பற்றுகிறது.

"அட, மகனே! இரண்டு தங்கைகள் கல்யாணமாகாமல் இருக்கிறார்கள். ஒருத்திக்கு முப்பது; ஒருத்திக்கு இருபத்தெட்டு வயதாகி விட்டது. உனக்குப் புண்ணியமாகப் போகட்டும். இரண்டு பேருக்கும் ஒரு வாழ்க்கையைக் காட்டக் கூடாதா?" என்று மகனைக் கெஞ்சிய தாயை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

பணக்காரர் வீட்டுக்குச் சுவீகாரம் போய்விட்டான் மகன். பிறந்த இடத்துத் தங்கைகள், பருவம் தாண்டிப் பரிதாபமாக இருக்கிறார்கள். இரண்டு கல்யாணங்களுக்கும் ஆகக் கூடிய செலவு அவனைப் பொறுத்த வரை, ஒரு மாத வருமானம்.

"நல்ல இடத்தில் செய்வதென்றால்தான் அவ்வளவு செலவாகும். நொண்டி முடத்திற்குக் கூட்டி வைத்தால் போதும்; தாய்க்குச் சுமையில்லாமல் போய்விடுகிறோம்" என்றார்கள் அவர்கள்.

எங்கள் ஜாதியில் வேட்டி கட்டி இருப்பதாலேயே ஒரு மாப்பிள்ளை முப்பதாயிரம் சீதனம் கேட்பான்.

தற்குறி, பேதை, சம்பாதிக்கத் தெரியாதவனாகப் பார்த்துப் பெண்ணைக் கொடுப்பதென்றால் கூடக் குறைந்தது அவ்வளவு செலவாகும்.

ஆனால் மகனோ, "மொத்தத்தில் நான் பத்தாயிரம் கொடுத்து விடுகிறேன்; என்னை ஒன்றும் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்" என்றான்.

"சுபகாரியம் ஆத்ம ரட்சகம்" என்பார்கள்.

பசித்தவனுக்குப் போதாத அளவு சோறு போடுவதும், கல்யாணத்திற்குப் பயனில்லாத அளவுக்குக் குறைந்த தொகை கொடுப்பதும் ஒன்றாகும்.

கூடப் பிறந்த தங்கையின் திருமணப் பொறுப்பைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ரத்தமும், தண்ணீரைவிடக் கனமானதுதானா?

இல்லை, அது சாக்கடையை விட மோசமானது.

நாட்டுக்காகத் துன்பங்களை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் பலர்.

அநாதை இல்லம் வைத்து, பாவப்பட்ட ஜென்மங்களைக் காப்பாற்றுகிறார்கள் சிலர்.

குடிசைகளுக்குச் சென்று தொண்டு புரிகிறார்கள் சிலர்.

தன்னை வருத்திப் பிறரைக் காப்பாற்றும் மகாத்மாக்கள் இருந்த பூமியிலே இருக்கிறார்கள் அவர்கள்.

இங்கே, பிறரையல்ல, ஒரே ரத்தத்தின் சக துளிகளைப் பிச்சைக்காரர்கள் போல் உட்கார வைத்து இருக்கிறார்கள் சில மகாராஜாக்கள்.

பெற்ற தாய் தந்தை கொடுமையே செய்தாலும், சகோதரிகள் வசைமாரிப் பொழிந்தாலும் அவர்கள் சாப்பாட்டுக் கிண்ணத்தை நெய்ச் சோற்றால் நிரப்ப வேண்டியது உனது சுயதர்மம்.

பகவான் சொன்ன சுய தர்மம், சுதவைச் சாத்திக் கொண்டு தான் மட்டும் சாப்பிடுவதல்ல. அதிதிக்குச் சோறிட்டு ஒரு ஜீவாத்மாவைத் திருப்தி செய்வதன் மூலம் நீ அவனைத் திருப்தி செய்யவில்லை; அந்தப் பரமாத்மாவைத் திருப்தி செய்கிறாய்.

யாரோ ஒருவருக்குச் செய்வதே பரமாத்மாவுக்குச் செய்வதென்றால், உடன் பிறந்தாருக்குச் செய்வது, முப்பத்து முக்கோடித் தேவருக்கும் செய்வதாகும்.

ரத்த பந்தங்களைக் கவனிக்காதவன் எத்தனை கோயில்கள் கட்டினாலும், அவற்றிலே கற்சிலை இருக்கும்; சஸ்வரன் இருக்க மாட்டான்.

பாரதத்திலே தர்மன்தானே சூதாடித் தோற்றான்?" சட்டப்படி நாட்டிலும் வீட்டிலும் ஐந்தில் ஒரு பங்குதானே அவனுக்கு உரியது.

தங்களுடைய சொத்துக்களையும் சேர்த்து அண்ணன் சூதாட்டத்தில் இழந்த போது, 'எங்களுக்கு இதில் சம்பந்த மில்லை' என்று மற்றவர்கள் 'கோரட்டு'க்கா போனார்கள்?

அன்னையின் முயற்சியால் நாடு கிடைத்தும், அண்ணலிடமுள்ள ரத்த பாசத்தால், அதையே மறுத்தானே பரதன்?

உங்களில் எத்தனை பேர் அப்படி மறுப்பீர்கள்?

காட்டுக்குப் போன அண்ணன், பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து வந்துவிடாமல் இருக்க வேண்டும் என்று கவலைப் படுவீர்கள்.

உறவினர்களைக் கவனிக்காமல் இருப்பதும், உடல் நோய்க்கு மூலகாரணம்.

கடைசிக் காலத்தில் மனம் பேதலிப்பதற்கும் அதுவே காரணம்.

நான் சம்பாதிக்கிறேன்; இழந்திருக்கிறேன். ஆனால் உறவினர் வீட்டுத் திருமணங்களுக்கும், வாழ்க்கைக்கும் பெருமளவு உதவியும் இருக்கிறேன்.

அதன் மூலம், பல நேரம் ஐந்து பத்து ரூபாய்க்குக் கூட கஷ்டப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆனால், பகவான் அருளால் என் வாழ்வில் எத்தகைய தாழ்வும், அழிவும் ஏற்படவில்லை.

என் உடல் நிலையை நானே கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் பகவான் அதை மீட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்.

எதையாவது ஒன்றை எழுத நினைக்கும் போது, அந்த நேரம் வரை, திடமான ஆரோக்கியத்தையும் உற்சாகத்தையும் எனக்கு அளிக்கிறார்.

'ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும்' என்பார்கள்.

கண்ணெதிரே காண்கின்றேன்; வளருகிறார்கள்.

'அன்னமிட்ட வீடு, சின்னம் கெட்டுப் போகாது' என்பார்கள். 'சின்னம்' என்றால் அடையாளச் சின்னம்; அதையும் நேருக்கு நேர் பார்க்கிறேன்.

'இறைக்கிற கேணி ஊறும்' என்பார்கள்.

நான் அளவுக்கு மேல்தான் இறைக்கிறேன்; அதனால் எவ்வளவு ஊற முடியுமோ, ஊறுகிறது.

துன்பங்களிலிருந்து விடுதலையை வேண்டும் மனிதன், தான் சேகரிக்கும் பாவத் துன்பங்களை விட்டுவிட வேண்டும்.

அந்தப் பாவத் துன்பங்களில் ஒன்று தான், உறவினர்களைக் கவனிக்காமல் இருப்பது.

'தாயைத் தவிக்க விட்டு விட்டுக் காசி யாத்திரை போகிறான்!' என்பார்கள் கிராமங்களில்.

'காசிக்குப் போனாலும் கர்மம் தொலையாது' என்பார்கள் அடுத்தபடியாக.

பிறரைக் காப்பாற்றுவதைச் சுய தர்மமாகக் கொள்ளாத மனிதனுக்குத் துன்பம் தலைமாட்டிலேயே காத்திருக்கும்.

முதலில், பெரும் பணம் உள்ளவர்கள் அதைப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டுவதை நிறுத்துங்கள்.

நம்முடைய உதவிக்குக் காத்திருப்பவர்கள் எத்தனை பேர் என்று பட்டியலைத் தயார் செய்யுங்கள்.

பிறகு பெட்டியைத் திறந்து பணத்தை எடுங்கள்.

நீங்கள் பணத்தை எடுத்ததும், அந்தப் பணம் இருந்த இடத்தில் பரமாத்மா இருந்து கொண்டு உங்களுக்குக் காவல் இருப்பான்.

பதினொன்று

நாற்பது வயதை நீ தாண்டி விட்டால், இதற்கு முன்னாலே விளைவித்த பயிர்களை எல்லாம் அறுவடை செய்ய வேண்டியிருக்கும்.

அந்த நாள் உணவு, ஆட்டபாட்டங்கள் இவற்றின் எதிரொலி இப்போது தான் கேட்கத் தொடங்கும்.

இதற்கு முன்னால், உனக்கு மது அருந்தும் பழக்கம் இருந்திருக்குமானால், இப்போது உன் ஞாபக சக்தியை மெது மெதுவாக மேகங்கள் மூடும்.

இதற்கு முன்னால் கல்லும் உனக்கு ஜீரணமாகி இருக்கும்; இனி அரிசியும் பருப்புமே உன்னோடு சண்டை போடும்.

இதற்கு முன்னால் எதைச் சாப்பிடலாம் என்று நீ டாக்டரைக் கேட்டிருக்க மாட்டாய்; இனிக் கேட்க வேண்டி இருக்கும்.

முந்திய அத்தியாயங்களில் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல், இதுவரை கீழ்க்கண்ட விஷயங்களை நீ கவனித்து வந்திருந்தால்,

இந்தப் பருவமும் உனக்கு இளமைப் பருவமே!

1. கைகள் இரண்டையும் வீசியபடி முடிந்த வரை நீண்ட தூரம் நடத்தல்.
2. வாயுப் பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டாமல் இருத்தல்.
3. கடலைப் மாவூ, கடலை எண்ணெய் ஆகியவற்றை ஒதுக்குதல்.
4. தவறான உறவுகள் கொள்ளாதிருத்தல்.
5. விழுந்து குளித்தல்.
6. இனம் அறிந்து சேருதல்.

7. இருதயத்திற்குத் துன்பம் கொடுக்கக் கூடிய தொல்லைகளில் மாட்டிக் கொள்ளாதிருத்தல்.

8. எதையும் அளவோடு வைத்திருத்தல்.

-நாற்பது வயது வரை இவற்றை ஒருவன் கடைப்பிடித்தால், இப்போது அவனைப் பார்க்கிறவர்கள். 'உங்களுக்கு இருபத்தைந்து வயதா?' என்று கேட்பார்கள்.

ஆயுள் எவ்வளவு என்று நிர்ணயிப்பது நம் கையில் இல்லை. ஆனால், ஆயுள் உள்ளவரை ஓடியாடிக் கொண்டிருக்கும் வித்தையில் நம்முடைய திறமையும், முயற்சியும்கூட அடங்கிக் கிடக்கின்றன.

தசரதன் அறுபதினாயிரம் மனைவியரை மணந்தது உண்மையோ இல்லையோ, அவனது வரலாற்றையும், அவன் ஆண்மை காத்ததையும் படிக்கும் போது, ஒரு ஆயிரம் மனைவியரையாவது நிரூபித செய்யக்கூடிய சக்தி அவனுக்கு நீண்ட காலம் இருந்திருக்கின்றது என்பது புலப்படுகிறது.

மனதறிந்து, புராணத்திலோ இதிகாசத்திலோ நல்ல பாத்திரங்கள் துன்பங்களை வரவழைத்துக் கொண்டதில்லை. தானே வரும் துன்பங்களை, 'அவனவன் கர்மா' என்பார்கள்.

பகவானேகூட அவற்றைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

மீண்டும் உதாரணத்திற்கு, இராமாயணத்தையும் பாரதத்தையும் தான் நாம் திறக்க வேண்டியிருக்கும்.

ஆகவே, நாற்பது வயதை ஒரு 'எல்லைக்கல்' என்று வைத்து, நீ வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும்.

நாற்பது வரையிலே ஒலி எழும்பும் வீணைகள், நாற்பதுக்கு மேலேதான் எதிரொலியைக் கேட்கத் தொடங்குகின்றன.

செய்த நன்மை, தீமைகளின் எதிரொலியும், இப்போது தான் கேட்கத் தொடங்கும்.

இதுவரை அவற்றை அலட்சியப் படுத்தக்கூடிய ரத்தம் இருந்தது; இப்போது ரத்தத்தைவிட, எதிரொலி சக்தி வாய்ந்ததாகக் காட்சியளிக்கும்.

துன்பத்தின் பரிபூரண சக்தியும், இப்போது தலையைச் சுற்றி வட்டமிடத் தொடங்கும்.

மனைவி, மக்கள், பொறுப்பு, பொருளாதாரநிலை அனைத்தையும் பற்றிய கவலை, இந்தப் பருவத்தில் ஆரம்பமாகும்.

இதுவரை வாழ்க்கையை ஒழுங்காக வாழாதவனைச் சுற்றி அவை பேய் போல் நின்று கூத்தடிக்கும்.

“ஐயோ! தாங்க முடியவில்லை!” என்று ஓலம் இப்போது தான் ஆரம்பமாகும்.

“இதுவரை எப்படியோ வாழ்ந்துவிட்டேன். தெரியாமல் வாழ்ந்து விட்டேன். மன்னித்துக்கொள். என் துன்பங்களுக்குப் பரிகாரம் கூறு!” என்கிறாயா? நல்லது.

பாவங்களுக்கு மன்னிப்புத் தருகிற பாதிரியார் நானல்ல என்றாலும், ஓரளவுக்குப் பரிகாரம் சொல்லக்கூடிய பக்குவம் எனக்கு உண்டு.

நாற்பது வயது, ஞானம் பிறக்கும் வயது.

மீண்டும் நானே உதாரணமாகிறேன்.

“என்ன நீ பெரிய மேதையா! உன்னையே உதாரணமாக்கிக் கொண்டு போகிறாய்?” என்று கேட்கிறீர்களா! நான் பன்னிரண்டு வயதில் இருந்தே உலகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆகவே நான் அறிவியல் மேதை இல்லை என்றாலும், அநுபவ மேதை.

இதுவரை நான் சொல்லி வந்த எல்லா வகைத் துன்பங்களையும், நான் அநுபவித்திருக்கிறேன்.

ரத்த வேகம் என்ன செய்யும் என்பதை நான் அறிவேன்.

கன்வனாக, காழுகனாக, நாத்திகனாக, வெறியனாக, கடன் காரனாகப் பலவகையான பின்னல்களை நானே பின்னி, நானே அவிழ்க்க முயன்றிருக்கிறேன்.

உறவு, பகை இரண்டாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

உலகத்தைப் பக்கத்தில் இருந்தும் பார்த்திருக்கிறேன்; தூரதிருஷ்டியிலும் கண்டிருக்கிறேன்.

பல நாள் பட்டினியுடன் கிடந்திருக்கிறேன்; வசதி வந்தபோது கருங்குரங்கில் இருந்து பச்சைப் பாம்பு வரை சாப்பிட்டும் பார்த்திருக்கிறேன்.

நான் ‘மாஸ்டர் ஆப் ஆல் சப்ஜெக்ட்ஸ்’ இல்லை என்றாலும், எத்தனை வியாதிகள் உண்டு, எத்தனை மருந்துகள் உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும்.

பெண்மையில் எத்தனை வகை உண்டு; எத்தனை குணம் உண்டு என்பதை நான் அறிவேன்.

துன்பங்களில் எத்தனை ரகம் உண்டும் என்பதும் எனக்குப் புரியும்.

எனது நிலத்து விளைச்சலைக் கொண்டே, உனது பசியைத் தீர்க்க முயல்கிறேன்.

மூன்று வருஷங்களுக்கு முன், கவலைக்கு மருந்து என்று கருதி நான் ‘பெதடின்’ போடத்தொடங்கினேன். அதைப்பற்றிப் பெருமையாக ஒரு கவிதையும் எழுதினேன்.

நான் ஒன்றுக்கு 1200 மி.கி. பெதடின் போட்டேன்.

இருதய வியாதியால் தடிப்பவருக்கே 100 மில்லிகிராம் தான் போடுவார்கள். அந்த 100 மில்லிகிராமிலேயே அவர்கள் நான்கு நாட்கள் தூங்குவார்கள்.

நானோ 1200 மில்லிகிராம் பெதடினோடு, ஏராளமான மதுவும் அருந்துவேன்.

அதே நேரத்தில் ஈரலைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மாத்திரைகளும் சாப்பிடுவேன்.

என் குழந்தைகள் எல்லாம் பெருந்தலைவர் காமராஜ் அவர்களிடம் போய் அழுதன.

அப்பொழுது முதலமைச்சராக இருந்த என் அருமை நண்பர் கருணாநிதியிடம் போய் அழுதன.

காமராஜ் என்னைக் கூப்பிட்டு, “இந்த சனியனை நிறுத்திவிடேன்!” என்றார்.

கருணாநிதியோ, “எங்களைச் சீக்கிரமாக அழ வைக்க விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

பல திசைகளில் இருந்தும் பலர் புத்திமதி சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள்.

“பல பேருக்குப் புத்தி சொல்லக் கூடிய ஒருவனுக்கு இது தேவைதானா?” என்று ஒருநாள் நானே யோசித்தேன்.

பெதடின பழகிக் கொண்டவர்களை, 'அடிமைகள்' என்பார்கள்.

மதுப் பழக்கத்தை யாரும் விட முடியும். ஆனால், இந்தப் பழக்கத்தை எவனும் தானே விட்டதாக உலகத்தில் வரலாறே கிடை யாது.

அதிலேயும் ஒன்றரை வருஷ காலம் அதற்கு நான் அடிமையாகவே ஆகியிருந்தேன்.

திமரென்று ஒரு நாள் ஏதோ எனக்குத் தோன்றிற்று. அது 1975-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் 29-ம் தேதி.

நேரே சென்னை, கோடம்பாக்கத்தில் உள்ள திரு.நாகி ரெட்டியார் அவர்களின் ஹாஸ்பிட்டலுக்குப் போனேன்.

நாகிரெட்டியாரின் மகளை மணந்த மாப்பிள்ளை, அந்த ஹாஸ்பிடலின் தலைமை டாக்டராக இருந்தார்.

பெத்தடினை விட்டுவிட விரும்புவதாக அவரிடம் சொன்னேன்.

"உண்மையிலேயா?" என்று கேட்டார்.

அவர் மீது தவறில்லை. அப்படி வந்தவர்களில் சிலர் அர்த்த ராத்திரியிலேயே ஓடி விட்டார்களாம்.

நானோ, "நிச்சயமாக விட விரும்புகிறேன். எனக்குக் குழந்தைகள் அதிகம். எல்லாக் குழந்தைகளும் அழுகின்றன. இதனால் உடம்பில் என்ன எதிரொலி வந்தாலும் பரவாயில்லை!" என்றேன்.

வசதிகள் மிக்க விஜயா ஹாஸ்பிடலில், ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்களை விடச் சிறந்த அறைகள் உண்டு.

அவற்றிலே ஒரு அறையை அவர் எனக்காக ஏற்பாடு செய்தார்.

"இதோ பாருங்கள், உங்கள் ஆசை எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் இந்த அடிமைத்தனம் சீக்கிரம் விலகி விடாது. இன்றோ நாளையோ உங்களுக்கு பெதடின போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் போல் தோன்றினால் என்னிடம் கேளுங்கள்; வெளியிலே போகாதீர்கள்!" என்றார்.

அன்று மாலையே என்னால் தாங்க முடியவில்லை. 'ஒன்றே ஒன்று போடுங்கள்' என்று கெஞ்சினேன். போட்டார்.

இரவிலே மறுபடியும் கேட்டேன்; மறுத்து விட்டார். அதிகாலையில் ஒரு டாக்ஸி வைத்து கொண்டு வெளியே போய் ஒரு டாக்டரிடம் போட்டுக் கொண்டு வந்துவிட்டேன்.

அவருக்கு நம்பிக்கை போய்விட்டது.

எனக்கே என்மீது கோபம் வந்தது.

'சீ! என்ன எழுதி. என்ன பயன்? இந்த யோக்கியதை கூட நமக்கு இல்லாமல் போய்விட்டதே' என்று அழுகை அழுகையாக வந்தது.

அப்போது என் பேரக் குழந்தைகள் எல்லாம் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். எனக்கொரு வைராக்கியம் பிறந்தது.

மென்டல் ஹாஸ்பிடல் டாக்டர் ராமச்சந்திரன் வரவழைக்கப்பட்டார்.

அவர் என்னைக் காலைப் பலகாரம் சாப்பிட வைத்து வாலியம்-5 மாத்திரையில் இரண்டும், லிபிரியம்-10 மாத்திரையில் இரண்டும், 'பைசெப்டோன்' மாத்திரையும் கொடுத்தார்.

நன்றாகத் தூங்கினேன்.

மதிய உணவிற்குப் பிறகும் அதே மாத்திரைகள்; இரவிலும் அதே மாத்திரைகள்.

இப்படி ஏழு நாட்களுக்கு பிரக்ஞை இல்லாமல் தூங்கினேன். பிறகு எதிரொலிகள் ஆரம்பமாயின.

கடுமையான கால்-கை வலி; திடீர் என்று சர்க்கரைக் குறைவு; ரத்தக் கொதிப்பு ஏறுதல்-இறங்குதல்; நான் பேசுவது எனக்கே புரியாத நிலை; எழுத முடியாத மயக்கம். இதனை (Withdrawal Reaction) என்பார்கள்.

ஒரு வருஷ காலம் படாத பாடுபட்ட பிற்பாடு, இப்போது ஓரளவுக்கு நான் பழைய மனிதனாகி விட்டேன்.

அதுவும் ஓரளவுக்குத் தான்.

இடையில் எத்தனையோ முறை 'பெதடின' தாகம் வந்தது. கட்டுப்பாடாக ஒதுக்கி விட்டேன்.

இது என்னுடைய சக்தியால் அல்ல; பகவான் அருளால்.

உலகத்தில் உள்ள எந்த நன்மை தீமையைப் பற்றி நீ சொன்னாலும், அதில் ஓரளவாவது எனக்கு அநுபவம் உண்டு.

எப்போதும் நான் வெற்றியில் குதிப்பதில்லை; இப்போதும் அப்படித்தான்.

ஆனால், முன்பெல்லாம் துன்பங்கள் என்னை கட்டெரிக்கும்; பகவான் அருளால் இப்போது அவை என்னை நெருங்க முடிவதில்லை. மிகச் சலபமாக அவற்றை அலட்சியப்படுத்த முடிகிறது.

கடந்த காலங்களில் ஒழுங்காக வாழவில்லையே என்று வருந்துகிற, நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட நண்பர்களுக்கு என் யோசனை இதுதான்:

அலட்சியப் படுத்துங்கள்! அலட்சியப் படுத்துங்கள்!

மனித விளையாட்டில் கடைசி விளையாட்டு மரணம்! அதற்குத் தப்பியவன் எவனுமில்லை.

ஆகவே, அழுவதற்கு நேரம் ஒதுக்குவது வீண் வேலை.

இனி நாம் புதுப்பருவம் எடுக்கப் போவது, அடுத்த ஜன்மத்தில் தான்.

ஆகவே இனி, ஐக்கிரதையாகப் போகும் இளைஞர்களைப் பார்த்து ஏங்குவதில் பயனில்லை.

'இடுக்கண் வருங்கால் நகுத.'

தொல்லைகள் அதிகமாகும் போது கிராமத்துப் பெரியவர்களைப் போல், 'எல்லாம் பகவான் செயல்' என்று சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்.

மேலும் மேலும் தொல்லைகள் வந்தால், 'எவ்வளவு தூரம் நடத்துகிறானோ, நடத்தட்டும்,' என்று அமைதியாகச் சொல்லுங்கள்.

மாரடைப்பு வருகிற மாதிரிச் சிந்திக்காதீர்கள்.

மற்ற விஷயங்களில் கவனம் செலுத்துங்கள்.

ஆற்றாமை என்று யார் சொன்னாலும் பரவாயில்லை; துரோகிகளைக்கூட மன்னித்து விடுங்கள்.

அது நம் கருணையினால் அல்ல; நாமும் மகாத்மா ஆவதற்கல்ல; நம் இதயத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள.

எனக்கு எப்போதுமே பெருங்கோபம் வருவது சாப்பாட்டிலே தான்.

நான் விரும்பியவாறு உணவு அமையவில்லை யென்றால் அதை அப்படியே தூக்கி சமைத்தவரின் முகத்திலே கொட்டி விடுவேன்.

இப்போதெல்லாம் பிடிக்காததை ஒதுக்கி விட்டுக் கண்களை மூடிக்கொண்டு சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்திருக்கிறேன்.

துன்பம் வரும்; அது வரத்தான் செய்யும். இறைவனின் இயக்கத்தில் அது சரிபாதி.

பகல் என்றால் இரவு உண்டு.

வசந்தத்தின் பிறகு கோடை.

பூமியைக் பகவான் ஒரு முறை காயப்போடுகிறான்; ஒரு முறை வளப்படுத்துகிறான்.

மரத்தில் இருந்து இலைகளை உதிர்க்கிறான்; தழைக்க வைக்கிறான்.

ஒரு ஜீவனுக்குப் பிறப்பைக் கொடுக்கிறான்; ஒரு ஜீவனை எடுத்துக் கொள்கிறான்.

அவனது பேரேட்டிலே வரவுக்குத் தக்கபடி செலவிருக்கிறது. ஏழையின் கவலையைவிடப் பணக்காரனின் கவலை அதிகம்.

அடுத்தவன் நன்றாக இருப்பதாக எண்ணுவது வெறும் மயக்கம்.

'தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை

அம்மா பெரிதென்று அகமகிழ்க!'

'உனக்குக் கீழே உள்ளவர் கோடி; நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதிதேடு.

என் தாயார் அடிக்கடி சொல்லுவார்கள், 'நம்மிலும் தாழ்ந்து நாலாயிரம் பதினாயிரம்' என்று.

காலுக்குச் செருப்பில்லாதவர்கள், கால் இல்லாதவர்களைப் பார்த்து ஆறுதலடையுங்கள்.

தலைக்கு எண்ணெய் இல்லாதவர்கள், முடி இல்லாதவர்களைப் பார்த்து ஆறுதலடையுங்கள்.

யானை மீது ஏறியவன் கீழே விழுவதைப் பார்த்து, நமக்கு யானை வேண்டாம் என்று முடிவு கட்டுங்கள்.

'உங்கள் கையில் இருந்து ஒரு விரலை எடுக்க வேண்டும்' என்று டாக்டர் சொன்னால், ஏற்கெனவே கால் எடுக்கப் பட்டவனைப் பார்த்து நிம்மதியடையுங்கள்.

'துன்பங்களிலெல்லாம் குறைந்தபட்சத் துன்பம் நமக்கு வந்ததுதான்' என்று கருதினால், எந்தத் துன்பமும் துன்பமாக இருக்காது.

நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட பருவம்தான், மனிதன் உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளும் பருவம்.

உடம்பிலே காற்றுப் பட்டாலும், கணை பாய்கிறது போல் தோன்றும் பருவம்.

அலோபதி மருத்துவத்தில் புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ள வியாதிகள் எல்லாம், இந்த வயதுக்கு மேலே தான் வருகின்றன.

காரணம், உடம்பு மட்டுமல்ல; மனமும் கூட.

அந்த மனத்தை -ஐம்புலன்களை, ஆத்மாவில் அடக்கச் சொன்னான் பகவான் கீதையிலே.

இன்பம் - துன்பம், இருட்டு - வெளிச்சம் இவற்றைச் சமமாக நோக்கச் சொன்னான்.

'இப்படி நோக்குகிறவர்கள் இவ்வுலகிலும், அவ்வுலகிலும் இணையற்றிருப்பார்கள்' என்றான்.

மகாகவி பாரதியின் பாடல் ஒன்று எனக்குத் தெளிவான வழி காட்டிற்று.

அது இது:

சென்றதினி மீளாது மூடரே நீர்

சென்றதையே எந்நாளும் சிந்தை செய்து

கொன்றழிக்கும் கவலையெனும் குழியில் வீழ்ந்து குமையாதீர்...

இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம் என்று நீவீர்

எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக் கொண்டு

தின்று விளையாடி இன்புற்று இருந்து வாழ்வீர்!

பன்னிரண்டு

பகவான் கீதையில் ஒரு இடத்தில் சொல்கிறான், 'கூடுகின்ற பெருங்கூட்டத்தில் வெறுப்புக் கொள்' என்று. தனிமையில் இனிமையைத்தான் அவன் அப்படிச் கூறுகின்றான்.

'தனிமை கண்டதுண்டு; அதிலே சாரம் இருக்குதம்மா' என்றான் பாரதி.

பரபரப்பான நகர, நாகரிகத்தில் தனிமை எங்கே நமக்குக் கிடைக்கிறது?

கிராமத்து நண்பர்கள் மேல் எனக்கொரு பொறாமை உண்டு.

ஒவ்வொரு கிராமத்தைப் பார்க்கும் போதும், 'நமது வாழ்க்கை இங்கேயே அமைந்திருக்கக்கூடாதா?' என்றே நான் எங்குகிறேன்.

ஆயிரம் விலங்குகளுக்கு காலையும், கையையும் கொடுத்து விட்ட நிலையில், இந்த ஏக்கம் எப்போது தீரப் போகிறது?

குஞ்சுவென்று காற்றடிக்கும் ஆற்றங்கரையையும், கரையில் இருக்கும் மரங்களையும், பசைப் புல்வெளியையும், பறந்து செல்லும் பட்சி ஜாலங்களையும், துள்ளியோடும் கன்றுக் குட்டிகளையும், தொடர்ந்து செல்லும் பகக்களையும், ஆயர் மகளிரின் வளைகுலுங்கும் கைகளையும், களை எடுப்போரின் கலகலப்பையும், வைக்கோற் கட்டைத் தலையில் கமந்து வரப்பிலே போகும் விவசாயிகளையும், அழகான கிராமத்துக் கோயில்களையும் பார்க்கப் பார்க்க மனது என்ன பரவசப்படுகிறது!

எனது துன்பங்கள் அதிலே மறைகின்றன.

'மலை வாசம் போனால் என் மனதில் இருக்கும் கமைகளெல்லாம் இறங்கி விடுகின்றன' என்றார் ஜவஹர்லால் ஒரு முறை.

கிராமம், நகரத்திலே இருப்பவனுக்குச் சமை தீர்க்கும் பூமி யாகிறது. ஆனால் கிராமத்திலே இருப்பவனின் நிலை என்ன?

அங்கேயே உழன்று கொண்டிருப்பவனுக்கு இந்த அற்புதக் காட்சிகளும் துன்பங்கள் தானே?

துன்பத்தை மனத்திலேயே வைத்திருப்பவன், எங்கே போனாலும் துன்பம்தான்.

இறக்கி வைக்கத் தெரிந்தவன், எங்கே இருந்தாலும் இறக்கி வைத்துவிட முடியும்.

ஆனால், இறக்கி வைக்கும் இடமும் சுகமாக அமைந்து விட்டால், அது தானாகவே உன் மனதிலிருந்து இறங்கிவிடும்.

தனிமையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, 'அது என்ன ஆகுமோ, இது என்ன ஆகுமோ?' என்று அழுகின்றவன், எங்கே உட்கார்ந்து அழுதால் என்ன?

ஆனால், இயற்கையாகவே துன்பங்களை அகற்றத் தெரிந்தவன் குளிர்ந்த சூழ்நிலையில் அவற்றை அடக்கிவிட முடியும். தனிமை- அதிலும் பலவந்தமான தனிமை- மனைவி மக்களைப் பிரித்துக் கொண்டுபோய்ச் சிறையிட்ட தனிமை- அந்தத் தனிமையிலேதான் காந்திஜியின் சிந்தனைகள் வளர்ந்தன; நேருஜி உலக வரலாறு எழுதினார்; வினோபாஜி கீதையை முழுக்க ஆராய்ந்து தெரிவித்தார். நானும் கூட இருபத்தாறு வயதில் ஒரு காவியம் எழுதி விட்டேன்.

ஞானிகளின் தனிமையில் தோன்றிய தத்துவங்களே, இந்து மதத்தின் சாரம்.

பரமார்த்திக ஞானத்தைத் தெளிவாக விளக்குவதற்கு பரமஹம்ஸரின் தனிமை பயன்பட்டது.

ஆல்வாய் நதிக் கரையில் ஆதிசங்கரர் மேற்கொண்ட தனிமையே, அத்வைத சிந்தாந்தத்திற்கு ஆணிவேர்.

தனிமையாக உட்கார்ந்து சுகமாகச் சிந்தித்தால் அகக்கவலை, புறக்கவலை இருக்காது.

எங்கே தனியாக உட்கார்ந்து சிந்தித்துப்பார்.

கற்பனைப் புறாவைப் பறக்கவிடு.

அழகான பெண் ஒருத்தியைக் காதலிப்பது போலவும், அடுக்கடுக்காகப் புகழ் மாலைகள் குவிவது போலவும், ஊரெல்லாம் உன்னைத் தேடுவது போலவும் கற்பனையை வளர்த்துக் கொள்.

அப்படியே வீடு திரும்பு; சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கு. இனிமையான கனவுகள் வரும்.

சமைகளையும், தொல்லைகளையும் பற்றிப் பயந்து கொண்டே படுத்தால் தூக்கம் பிடிக்காது. திடீர் திடீரென்று விழிப்பு வரும். கெட்ட கனவுகள் வரும்; அப்போது யாராவது மெதுவாகக் கூப்பிட்டால் கூடச் செவிட்டில் அடிப்பது போலிருக்கும்.

பயத்தினால் புலன்கள் மென்மையாகி விடுகின்றன. தைரியத்தினால் தான் அவை கனமடைகின்றன.

தைரியத்தை வளர்ப்பதற்குத் தனிமையைப் போல சிறந்த சாதனம் வேறெதுவும் இல்லை.

அதிலும் பசுமை நிறைந்த காடுகளில் நடந்து சென்றால் ஒரு உற்சாகமும், தைரியமும் வரும்.

அதனால் தான் ஞானிகள் தங்கள் வாழ்க்கைக்குக் காடுகளை தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

கட்டுப்பாடற்ற சிட்டுக் குருவிகள்; மரமேறித் தாவும் குரங்குகள்; துள்ளித் திரியும் மான் குட்டிகள்- இவற்றைக்குக் காணும் போது உள்ளம் எவ்வளவு உற்சாகமடைகிறது!

பரபரப்பான வாழ்க்கையில் இந்த நிம்மதி எது?

காடுகளில் திரியும் கொடிய திருடர்களிடம் கூடக் கருணையும், அன்பும் இருக்கும்.

காரணம், அது காடு வளர்த்த மனோதத்துவம்.

தற்கொலை செய்து கொள்ள விரும்புகிறவன் கூடக் காட்டுக்குப் போனால் அந்த எண்ணத்தை விட்டு விடுகிறான்.

ஜீவாத்மா, மகாத்மா ஆவது தனிமையிலே.

அண்மையில் ஆப்பிரிக்கக் காடுகளில் வாழுகின்ற மிருகங்கள் பற்றி, நான் ஒரு ஆங்கிலப் படம் பார்த்தேன்.

அதற்கு 'யானை ராஜா' என்று பெயரிட்டு, நானே பின்னணி உரை எழுதி, முன் பகுதியையும் பின் பகுதியையும் நானே பேசி இருக்கிறேன்.

அது வெறும் படம்தான். ஆனால், அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தொண்ணூறு நிமிஷங்களும் ஆப்பிரிக்கக் காட்டிலே உலாவுவது போலிருந்தது.

கேள்வி கேட்பாரில்லாமல் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் ஆறுகள்; அந்த ஆறுகளிலே லட்சக்கணக்கில் நாரைகள் சிறகடித்துக் கொண்டே, அவை தண்ணீர் மீது ஓடுவதும், பிறகு அணி வகுத்துக் கொண்டு பறப்பதும், வானிலே வட்ட வடிவமாக சதுர வடிவமாக அவை அணி வகுப்பதும், ஏதோ ஆயிரம் பூமாலைகளை ஆளுக்கொன்றாக எடுத்துக் கொண்டு வகை வகையாக ஆடுவது போலிருந்தது.

இடுப்பளவு தண்ணீரிலே அங்கேயே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும் போல் தோன்றிற்று.

ஒடிக்கொண்டிருக்கும் இடுப்பளவு தண்ணீரில் உட்கார்ந்திருந்தால் உஷ்ணக் கோளாறு வராது; மனம் கொதிக்காது. சாத்விகக் குணம் வரும். 'போனால் போகட்டும்' என்ற உணர்வு வரும். எந்தத் துன்பத்தையும் அலட்சியப் படுத்தும் அமைதிவரும்.

துன்பங்களை ஜீரணிப்பதற்குத் தனிமையின் இனிமையான சூழ்நிலை பெரும் உதவி செய்கிறது.

ஒன்று செய்யுங்கள்.

கிராமத்தில் இருப்பவர்கள். பக்கத்தில் இருக்கும் காட்டில் நல்ல நிலம் தரக்கூடிய மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். அதுவும் ஓடுகிற தண்ணீரிலோ, குளத்துத் தண்ணீரிலோ விழுந்து குளித்த பிற்பாடு துண்டை விரித்து உட்காருங்கள்.

நகரத்தில் இருப்பவர்கள்; காற்றோட்டமான தனி அறையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அங்கே உட்காருங்கள்.

இதற்குக் காலை அல்லது மாலை நேரமே உகந்தது.

எதிரே ஏதாவது ஒரு தெய்வத்தின் சிலை இருந்தால் நல்லது; இல்லாவிட்டாலும் கவலை இல்லை.

எங்கே, பிரார்த்தியுங்கள்:

"பிறப்புக்கு முன்னாலும் இறப்புக்குப் பின்னாலும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கும் பெருமானே! உன்னை நான் வணங்குகிறேன்.

"மரத்தில் இருந்து உதிர்ந்த சருகு, காற்றாலே அலைக் கழிக்கப்படுவது போல், மண்ணிலே விழுந்து நானும் அலை கழிக்கப்படுகின்றேன்.

"எனக்கு வரும் துன்பங்கள் எவையும் என்னால் உண்டாக்கப் பட்டவையல்ல. அப்படி நானே உண்டாக்கி இருந்தால், அது பூர்வ ஜென்மத்தின் தொடர்ச்சியாக இருந்தால், என் மீது கருணை வைத்து அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு விடு.

"நான் அரக்கனாக இருந்ததில்லை; இருக்கவும் மாட்டேன். அப்படி இருந்திருந்தால் என் அறியாமையை மன்னித்து விடு.

"நல்லது என்று நினைத்து நான் செய்வதெல்லாம் தீமையாக முடிவதென்றால், அதற்கு உன்னைத் தவிர வேறு காரணம் இருக்க முடியாது.

"என் அறிவு சிறியது; உன் ஆட்சி பீடம் பெரியது.

"அகந்தை, ஆணவம் இவற்றால் நான் தவறு செய்திருந்தால், இதுவரை நான் அநுபவித்த தண்டனை போதும்.

இனி ஒருவருக்கும் கனவிலும் நான் தீங்கிழைக்க மாட்டேன். இறைவா, எனக்கும் மற்றவர்கள் தீங்கிழைக்காவண்ணம் அருள் செய்."

-இப்படிப் பிரார்த்தித்துவிட்டு, கீழ்க்கண்ட பாடல்களைப் பாடுங்கள்:

தாய்தந்தை இச்சையினால் தாரணியிலே நான்பிறந்தேன்
நாய்ப்பட்ட பாடெல்லாம் நான்படவோ பரம்பொருளே!

தண்ணீரைக் கூடத் தவறி மிதித்தறியேன்
கண்ணீரைச் சிந்திக் கலங்குவதேன் பரம்பொருளே!

அல்லற்பட் டாற்றாது அழுதேன் எனக்குவந்த
தொல்லையெல்லாம் தீர்த்துத் துயர்துடைப்பாய் பரம்பொருளே!

மாட்டின்மேல் உண்ணியைப்போல் மானிடர்கள் செய்கின்ற
கேட்டை எல்லாம் நீக்கிக் கிளைத்தருள்வாய் பரம்பொருளே!

தோழன்என எண்ணித் தொடர்ந்தேன்; நீயும் ஒரு
வேழம்போ லானால் விதிஎதுவோ பரம்பொருளே!

கொண்ட மனையானும் கொட்டுகின்ற தேளானால்
பண்டுநான் செய்ததொரு பாவமென்ன பரம்பொருளே!

ஈன்றெடுத்த பிள்ளைகளும் எனக்கே பகையானால்
சான்றோர்க்கு நான்செய்த தவறெதுவோ பரம்பொருளே!

தடம்பார்த்து நான்செய்த சரியான தொழில்கூட
கடன்கார னாக்கியதே! கைகொடுப்பாய் பரம்பொருளே!

ஒருவேளைச் சோற்றை உட்கார்ந்தே உண்ணுகையில்
மறுவேளைச் சோறெனக்கு மயங்குவதேன் பரம்பொருளே!

செய்யாத குற்றமெல்லாம் செய்தேன் எனச்சொல்லி
பொய்யான வழக்கென்மேல் போடுவதேன் பரம்பொருளே!

எந்தவழிக் கானாலும் என்னோடு நீயிருந்து
சொந்தமெனக் காத்துத் துணையிருப்பாய் பரம்பொருளே!

பஞ்சாட்சரம் சொல்லிப் பழகா திருந்ததற்கு
நஞ்சாய்க் கொடுத்தாய்நீ நானறிந்தேன் பரம்பொருளே!

உன்னைத் தவிரஒரு உயிர்த்துணையைக் காணாமல்
எண்ணி வதைகின்றேன்! எனைக்காப்பாய் பரம்பொருளே!

கண்ணாடித் துண்டுகள்என் காலிலே தைக்கவில்லை
கண்ணிலே தைத்தென்னைக் கலக்குவதேன் பரம்பொருளே!

எங்கும் நிறைந்தாயே எவரையும்நீ காப்பாயே
தங்குவதற் கென்விடு தரமிலையோ பரம்பொருளே!

கங்கையிலே மூழ்கிவரக் காகபணம் இல்லையென்று
என்கையால் விளக்கொன்றை ஏற்றுகிறேன் பரம்பொருளே!

ஏற்றுகின்ற விளக்குக்கு எண்ணெயில்லை என்றக்கால்
ஊற்றுகின்ற நெய்யாக ஓடிவா பரம்பொருளே!

ஊனக்கண் எத்தனைதான் உலகத்தைப் பார்த்தாலும்
ஞானக் குருடனுக்கு நலமேது பரம்பொருளே!

பாலாட்ட வந்தாயே பரிந்தே எனையனைத்து
தாலாட்ட வருவாயா தாயே! பரம்பொருளே!

ஆற்றில் ஒருகாலும் அறியாமை என்பதொரு
சேற்றிலொரு காலுமாகத் திரிகின்றேன் பரம்பொருளே!

எந்தக்கால் வைத்தாலும் ஏதோ தடுக்கிறது
சொந்தக்கால் இல்லைஎனத் துணிந்தேன் பரம்பொருளே!

உன்காலை வாங்கி உலாவ மறந்தபின்னர்
என்காலைக் கொண்டுநான் எதுசெய்வேன் பரம்பொருளே!

தான்போட்ட கண்ணியிலே தானே விழுந்ததுபோல்
நான்போட்டு விழுந்தேனே நலந்தருவாய் பரம்பொருளே!

சூதாடித் தோற்றவர்க்குத் துணைஇருக்க வந்தாயே
வாதாடிக் கெட்டவர்க்கு வழியொன்று காட்டாயோ!

அரக்கர் குலமெல்லாம் அன்றோ டழியவில்லை
இரக்கமில்லார் வடிவாக இன்னும் இருக்குதையோ!

பாய்விரித்துச் சோறு பல்பேர்க்கும் தந்தவனே
வாய்நிறையும் சோற்றுக்கும் வழிகாட்ட மாட்டாயா!

எத்தனையோ கேள்விகளை எழுப்பிவிட்டாய் பூமியிலே
இத்தனைக்கும் நான் ஒருவன் எப்படித்தான் பதில்சொல்வேன்!
துன்பத்தைத் தானே தொடர்ந்தெனக்கு வைத்தாய்!
இன்பத்தை எப்போது எனக்குவைப்பாய் பரம்பொருளே!
ஐயாநின் பாதம் அடியேன் மறவாமல்
மெய்யாய்த் தொழுகிறேன்! வினைதீர்ப்பாய் பரம்பொருளே!
காவல்ஒரு வில்லாகக் கருணைஒரு வேலாக
கோவில்உருக் கொண்டாயே குறைதீர்க்க மாட்டாயோ!
தூங்குகிற வேளைநீ தோன்றுவாய் கனவில்என
ஏங்குகிறேன் ஐயா! நீ எப்போது வருவாயோ!
மஞ்சளினைச் சுண்ணாம்பு மணந்தால் சிவப்பதுபோல்
நெஞ்சமெல்லாம் துன்பத்தால் நிறைந்து சிவப்பதென்ன!
பழுதறியாப் பிள்ளைஇது பாவமே செய்தாலும்
அழுதறியா வாழ்வொன்றை அளிப்பாய் பரம்பொருளே!
நெஞ்சறிய ஓர்போதும் நிறைபாவம் செய்ததில்லை
அஞ்சாமற் சொல்கின்றேன் அகம்தானே என்சாட்சி!
மாற்றார் உரிமையைநான் மனமறியக் கவர்ந்திருந்தால்
ஆற்றா தழுவதுஎன் அகக்கடமை என்றிருப்பேன்!
இந்துமதச் சாத்திரங்கள் எதையும் பழித்திருந்தால்
பந்துபடும் பாடு படுவதற்குச் சம்மதிப்பேன்!
நற்கோவில் சிலையதனை நான் உடைத்துப் போட்டிருந்தால்
தற்காலத் தொல்லைகளைத் தாங்கத் துணிந்திருப்பேன்!
அடுத்தார் மனைவியைநான் ஆசைவைத்துப் பார்த்திருந்தால்
படுத்தால் எழாதபடி பாய்விரித்துக் கிடந்திருப்பேன்!
நல்லதொரு தண்ணீரில் நஞ்சை விதைத்திருந்தால்
கல்லாய்க் கிடப்பதுஉன் கருணைஎன நினைத்திருப்பேன்!
தாயை மகனைத் தனித்தனியே பிரித்திருந்தால்
நாயையே என்னைவிட நற்பிறவி என்றிருப்பேன்!

கல்யாண மாகாத கன்னியரைப் பற்றியொரு
சொல்லாத வார்த்தையினைச் சொன்னால் அழிந்திருப்பேன்!
பருவம் வராதவளைப் பள்ளியறைக் கழைத்திருந்தால்
தெருத்தெருவாய் ஒருகவளம் தேடித் திரிந்திருப்பேன்!
நானறிந்து செய்ததில்லை; நலமிழந்து போனதில்லை;
வாய்திறந்து கேட்கிறேன் வாழவைப்பாய் பரம்பொருளே!
சக்தியுள மட்டில் தவறாமல் நாள்தோறும்
பக்திசெயப் புறப்பட்டேன் பக்கம்வா பரம்பொருளே!
மாடுமனை மாளிகைகள் மலர்த்தோட்டம் கேட்கவில்லை
பாடும்படும் என்நெஞ்சில் பாலூற்று பரம்பொருளே!
தாயும்நீ தந்தைநீ சார்ந்திருக்கும் கற்றமும்நீ
வாயும்நீ வயிறும்நீ வரமளிக்கும் தேவனும் நீ!
நோயும்நீ மருந்தும்நீ நோவுடனே ககழும்நீ!
ஆயும் குணளிக்கும் ஆறாவ தறிவும்தீ!
இறப்பும் பிறப்பும்நீ இருட்டும் வெளிச்சமும்நீ
மறப்பும் நினைப்பும்நீ மனக்கோவில் தேவதைநீ!
எல்லாமும் நீயே எனைப்பெற்ற பெருந்தாயே
இல்லாதான் கேட்கிறேன் இந்தவரம் அருள்வாயே!
இன்பவரம் தாராமல் இதுதான்உன் விதியென்றால்
துன்பமே இன்பமெனத் தொடர்வேன் பரம்பொருளே!

பாமர மனிதனுக்கு நான் சொல்லும் தியான யோகமே
மேலே கண்டது.

ஆனால், பக்குவம் பெற்ற மனிதர்களுக்குச் சற்று சுடுமையான
தியான முறையைப் பகவான் கீதையிலே விளக்குகிறான்.

எப்படி உட்காருவது, உடம்பை எப்படி வைத்துக் கொள்வது,
அந்தத் தியானத்தில் என்ன பயன், எந்த வகையில் மனதுக்கு
நிம்மதி என்பதையெல்லாம் தெளிவு படுத்துகிறான்.

'சஞ்சலம் மிக்க மனத்தை என்ன செய்ய முடியும்?' என்று
அர்ஜுனனின் கேள்விக்கு பகவான் அதிலே பதில் சொல்கிறான்.

மனம் அங்கும் இங்கும் அலையும்போது, மூளையும் உடலும் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுகின்றன.

பேயாய் உலாவும் சிறுமனத்தை, மனக் குரங்கை அடக்கியாள் வதன் மூலமே மனிதனின் துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெறமுடியும்.

ஆழ்ந்த தியானத்தில், அலைபாயும் நினைவுகள் அடைபட்டுப் போகின்றன.

பகவான் சொல்லும் முறைப்படி நீங்கள் தியானம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அந்த நேரத்தில் பக்கத்திலே வெடிகுண்டு வெடித்தாலும் உங்கள் காதுக்குக் கேட்காது.

ரம்மைய எதிரிலே வந்து நின்றாலும் உங்களுக்குத் தெரியாது. விஷத்தையே உங்கள் வாயில் வைத்தாலும் அதன் கொடுமையை உணர மாட்டீர்கள். கொடிய காற்று உங்கள் நாசியில் புகுந்தாலும் உங்கள் நாசிக்கு அந்த உணர்வு இருக்காது. நெருப்பையே உங்கள் உடம்பில் அள்ளிக்கொட்டினாலும் அது உங்களைச் சுடாது.

மொத்தத்தில் ஐந்து புலன்களும் செயலற்று நிற்கும்; மனம் ஒரே சம நோக்கில் இருக்கும்.

அந்தத் தியான யோகம் உங்களின் நீங்காத கவனத்துக்கு உரியது.

பதின்மூன்று

'மனித உயிர்களுக்கு மறு பிறப்பு உண்டு' என்பதை இப்போது எல்லா மதங்களுமே ஒப்புக்கொள்ளத் தொடங்கி விட்டன.

பிறப்பின் முடிவு இறப்பு-இறப்பின் முடிவு பிறப்பு. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு உயிர் பூமியிலே மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கிறது.

ஏழு பிறப்பு என்பது தவறான வாதம்.

'ஏழு பிறப்பு' என்ற வள்ளுவன் வார்த்தைக்கு, 'ஏழுகின்ற ஒவ்வொரு பிறப்பும்' என்பது பொருள்.

'இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்' என்பது பிரபந்தம்.

'ஏழேழ் பிறவி' என்றால், நாற்பத்தொன்பது பிறவி' என்று அர்த்தமல்ல. 'ஏழுந்து வரும் ஒவ்வொரு பிறவிக்கும்' என்பது பொருள்.

சில உயிர்கள், போன வேகத்தில் திரும்புகின்றன. சில உயிர்கள் ஓய்வெடுத்துத் திரும்புகின்றன.

புதிய வடிவங்கள் பிறந்த பின்னாலும், பழைய வடிவங்கள் கனவில் வந்து பேசுகின்றன.

இம்மையில் பக்தியைச் செம்மையாகச் செலுத்தி ஈஸ்வரனிடமே லயித்து விட்ட உயிர், பிரிந்தால் மீண்டும் அது திரும்புவதில்லை. மறு பிறப்பு என்ற துயரம் அதற்கு இல்லை.

மற்றொன்று, "சில நேரங்களில் மரணம் அடைகிற உயிர் மீண்டும் திரும்புகிறதென்றும், வேறு சில நேரங்களில் மரணம் அடைகிற உயிர் திரும்புவதில்லை என்றும், தன்னைச்

சரணடையும் உயிர் எப்போது மரித்தாலும் அதற்கு மறு பிறப்பு என்ற துன்பமே இல்லை” என்றும் பகவான் கூறுகின்றான்.

எப்போது மரிக்கின்ற உயிர், மறுபடியும் பிறந்து அவஸ்தைப் படுகின்றது?

புகை சூழ்ந்த நேரம், இரவு நேரம், கிருஷ்ண பக்ஷம், தக்ஷணாயணம் ஆகியவற்றில் இறப்பவர்கள், சந்திரனின் வழியில் செல்கிறார்கள்.

சந்திர கதியை அடைந்த எந்த உயிரும் மீண்டும் திரும்புகிறது. காரணம், சந்திரன் என்பது அகங்காரம்; சூரியன் என்பது, உண்மை அறிவு.

சந்திரனுக்கு இயற்கை ஒளி கிடையாது. சூரியனுடைய ஒளியை வாங்கித் திரும்பி அனுப்புகிறான்.

சந்திரனுடைய அகங்காரத்தை தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டவன் பரமாத்மா. அவனைச் சரணடைந்து விட்டால் இந்த மறுபிறப்பை வெல்லலாம்.

எப்போது மரணம் அடைகிறவர்களுக்கு இயற்கையிலேயே மறுபிறப்பு இல்லை?

நெருப்பு, வெளிச்சம், பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம் இவற்றில் மரிக்கிறவர்கள் மீளாத வழியில் சென்று ஈஸ்வரனோடு ஐக்கியமடைந்து விடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு மறுபிறவி இல்லை.

உத்தராயணம் என்பது சூரியனின் வடதிசைப் பயணம். அதனால்தான், இறந்து போனவர்களை வடக்கே தலைவைத்துப் படுக்க வைக்கிறார்கள், முத்தியடைவதற்காக.

உயிரோடு இருப்பவர்கள் வடக்கே தலைவைத்துப் படுக்கக் கூடாது என்று சொல்வதும் அதற்காகவே.

இந்தப் பிறப்பில் துன்பங்களை அநுபவித்தவர்கள் இன்னும் ஒரு பிறப்பையா விரும்புவார்கள்?

மாதா உடல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன் வேதாவும் கைசலித்து விட்டானே—தாதா இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னும்ஓர் அன்னை கருப்பையூர் வாராமற் கா!

—என்றார் பட்டினத்தார்

“பிறவா வரம் வேண்டும் பெம்மானே” என்று புலம்பினார் ஒருவர்.

“மறுபடியும் கருவடையும் சூழியில் தள்ளி வருத்தப் படுத்தவேண்டாம்”

—என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார் ஒருவர்.

“அன்னை எத்தனை அன்னையோ அப்பன் எத்தனை அப்பனோ இன்னும் எத்தனை ஜென்மமோ?”

—என்று கலங்கினார் ஒருவர்.

மறு பிறப்பைப் பற்றிய திடமான நம்பிக்கையும், ‘ஐயையோ! படமுடியாதினித் துயரம்! பட்டதெல்லாம் போதும்’ என்ற அவலமும் சேர்த்து இதிலே எதிரொலிக்கின்றன.

மறு பிறப்பு இல்லாமல் இருப்பதற்கோ, அப்படிப் பிறந்தாலும் பூர்வ ஜன்மத்தைப் பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கோ ஒரே வழி ஈஸ்வர பக்தி.

அதையும் தெளிவாகச் சொல்வதென்றால், கிருஷ்ண பக்தி. ஏனென்றால், பகவான் மட்டும் தான் மறுபிறவி இல்லாமல் இருக்க வழி சொல்கின்றான்.

எங்கள் குடும்பத்தில் நான் சந்தித்த முதல் மரணம் முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்தது.

எனது நாலாவது சகோதரியான காந்திமதி ஆச்சியின் மரணமே அது.

அந்தச் சகோதரி சத்தம் போட்டுப் பேசாது. அவ்வளவு அடக்கம், பொறுமை, பண்பாடு.

அவரது மரண ஊர்வலத்தின் போது லேசாக மழை பெய்தது. அந்த ஊரே அதைப்பற்றி பெருமையாகப் பேசிற்று.

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன், 1962-இல் நானும் சம்பத் அவர்களும் தமிழ் தேசியக் கட்சியின் சார்பில் சுற்றுப் பயணத்தை மேற்கொண்டபோது, மதுரை மாவட்டத்தில் ஒரு காப்பித் தோட்ட அதிபரின் வீட்டுக்குச் சாப்பிடப் போனோம்.

நான் தலைகுனிந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருந்தேன்.

ஒரு அம்மையார் சற்று அதிகமாகக் குழம்பு ஊற்றி விட்டார்.

“போதும் அம்மா!” என்று சொன்னபடியே நிமிர்ந்து பார்த்தேன். என் உடம்பெல்லாம் வியர்த்து விட்டது. அப்படியே என் சகோதரியின் தோற்றம், அதே முகம், அதே மூக்குத்தி, அதே சிரிப்பு!

இது என்ன அதிசயம்! இதைவிட அதிசயம், அவர் பெயரும் காந்திமதிதான்!

பாண்டிய நாட்டில் ‘காந்திமதி’ என்ற பெயர் அதிகம் என்றாலும், இந்த ஒற்றுமையில் எனக்கு மறுபிறப்புத் தத்துவம் தான் தோன்றிற்று.

பகவான் ஒன்று சொல்கிறான், ‘மனம், உயிர், ஆத்மா மூன்றும் வேறு வேறு’ என்று.

உடம்பை விட்டு உயிர் பிரியும் போது, ஆத்மாவும் பிரிகிறது. அதனால்தான் இறந்து போனவர்களுக்கு அநுதாபம் தெரிவிக்கும் போது, “அவரது ஆத்மா சாந்தியடையட்டும்” என்கிறோம்.

மனிதனின் பாவ புண்ணியங்களை கவனிக்கிற இந்த ஆத்மா, உயிரைக் கையோடு அழைத்துக் கொண்டு மறு கூட்டிலே புகுந்து விடுகிறது.

அந்த ஆத்மா சாந்தியடைந்து விட்டால், அந்த உயிரையும் தன்னோடு வைத்துக் கொண்டு விடுகிறது.

இந்தப் பிறவியில் துன்பங்களை அநுபவித்தவர்கள், தன் வாழ்நாளிலே துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெற முடியவில்லை என்றால், கடைசியாக அவர்கள் பெறக் கூடிய விடுதலை, ‘ஆத்மா சாந்தி.’

ஈஸ்வரபக்தி இல்லாதவனுடைய ஆத்மாவும், தற்கொலை செய்து கொள்கிறவனுடைய ஆத்மாவும் எப்போதும் சாந்தியடைவதில்லை.

மறு உலகில் அனை, பேயாய், கணங்களாய்த் திரிகின்றன. மீண்டும் இந்தப் பூமியிலே பிறந்து விட்ட இடத்திலிருந்து துன்பத்தைத் தொடருகின்றன.

ஆகவே லௌகிகத்தில் போராடிப் பார்த்து இறுதியாகத் துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெற முயற்சிக்கிறவனுக்குக் கைகொடுக்கும் ஒரே மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம்.

இங்கே மீண்டும் என் கதைக்கு வருகிறேன்.

இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னால், என் எழுத்துக்களை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள். ஆண்டுகளுக்கு ஆண்டு அதிலே மாறுதலைக் கவனித்திருக்கிறீர்கள். இதற்குக் காரணம் என் திறமை அன்று; பக்தி மார்க்கத்திலே ஏற்பட்ட பற்றுதலே.

முன்பெல்லாம் துன்பங்களில் நடுக்கம் வரும்; தூக்கம் வராது. இப்போது வருவது போல் தூக்கம் எப்போதுமே வந்ததில்லை.

பெரிய பெரிய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கேள்விப்படும் போதெல்லாம் சிரிப்புத்தான் வருகிறது.

‘அது இல்லை, இது இல்லை’ என்ற சிந்தனைகள் எல்லாம் போய்விட்டன. ‘இருப்பது கடவுள் கொடுத்தது’ என்று இயற்கையாகவே தோன்றுகிறது.

உடல் நோயைப் பொறுத்தவரை தினமும் மாலையில் ஒரு டாக்டரைச் சந்திக்கிறேன். அவர் தான் டாக்டர் கிருஷ்ணன்! அவரை ஊனக் கண்ணால் பார்க்க முடியாது; ஞானக் கண்ணால்தான் பார்க்கலாம்.

சட்டங்களிலும் இ.பி.கோ, இ.பு.கோ. ஆகியவற்றைக் கண்டு நான் பரிதாப்படுகின்றேன்; அவற்றை அலட்சியப்படுத்துகிறேன்.

நான் பயப்படுவது ‘ப.பு.கோ’ ஒன்றுக்குத்தான். அதாவது ‘பகவான் புரொஸீஜர் கோட்’ ஒன்றுக்குத்தான். காரணம் என்னுடைய புருஷன் இப்போது கம்பீரமாக நிற்கிறான்.

வடமொழியில் ‘புருஷன்’ என்றால் ‘ஆத்மா’ என்று அர்த்தம். கணவன் தான் மனைவியினுடைய ‘ஆத்மா’ என்பதால் தான் அவனைப் ‘புருஷன்’ என்று அழைத்தார்கள்.

அடிக்கடி சொல்லும் ஒன்றையே நான் மீண்டும் ஞாபகப் படுத்த விரும்புகிறேன்.

“ஒன்று நடந்து தான் தீரும் என்றால் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு என்ன பயன்?”

அத்தனையையும் பகவானிடம் ஒப்படையுங்கள்.

இந்த வாழ்க்கையில் கசப்பையே இனிப்பாக்கிக் கொள்ளுங்கள்; இருட்டையே வெளிச்சமாக்கிக் கொள்ளுங்கள்; நஷ்டத்தையே லாபமாக்கிக் கொள்ளுங்கள்; எது நேர்ந்தாலும் கவலைப் படாதீர்கள்.

விதி என்ற உண்மையைப் போட்டு, அதைத் துடைத்து விடுங்கள்.

எந்தச் செய்தியையும் அமைதியாகக் கேளுங்கள்; உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்.

யாராவது தாறுமாறாக உங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தால், நீங்கள் சொல்லுவதே சரியாக இருக்கக்கூடும் என்று சொல்லி விடுங்கள்.

உங்களை 'முட்டாள்' என்று திட்டினால், "எனக்குக் கூட அந்தச் சந்தேகம் உண்டு!" என்று கூறுங்கள்.

உங்கள் மனைவி சண்டை போட்டால், 'சம்சாரத்தில் இதுதான் முக்கிய கட்டம்' என்று கருதுங்கள்.

யாராவது உங்களை அவமானப்படுத்தினால், ஒரு அநுபவம் சேகரிக்கப்பட்டு விட்டதென்று கருதுங்கள்.

வருகின்ற துன்பங்கள் எல்லாம் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று அநுபவமாகச் சேகரித்துக் கொள்ளுங்கள்.

புதுப்புது அநுபவமாகச் சேகரியுங்கள்; ஒரே அநுபவத்திற்கு இரண்டு மூன்று பதிப்புகள் போடாதீர்கள்.

'நம்மால் ஆனது ஒன்றுமில்லை' என்ற நினைப்பு, 'நமக்கு வந்தது துன்பமில்லை' என்று நினைக்க வைத்துச் சாந்தியைத் தரும்.

நாட்டையே கட்டி ஆண்டவர்கள் எல்லாம் கூட கோர்ட்டை மிதிக்கும்படி விதி வைக்கிறதே! உனக்கும் எனக்கும் வருவது துன்பமா என்ன?